GAZETA SF

42

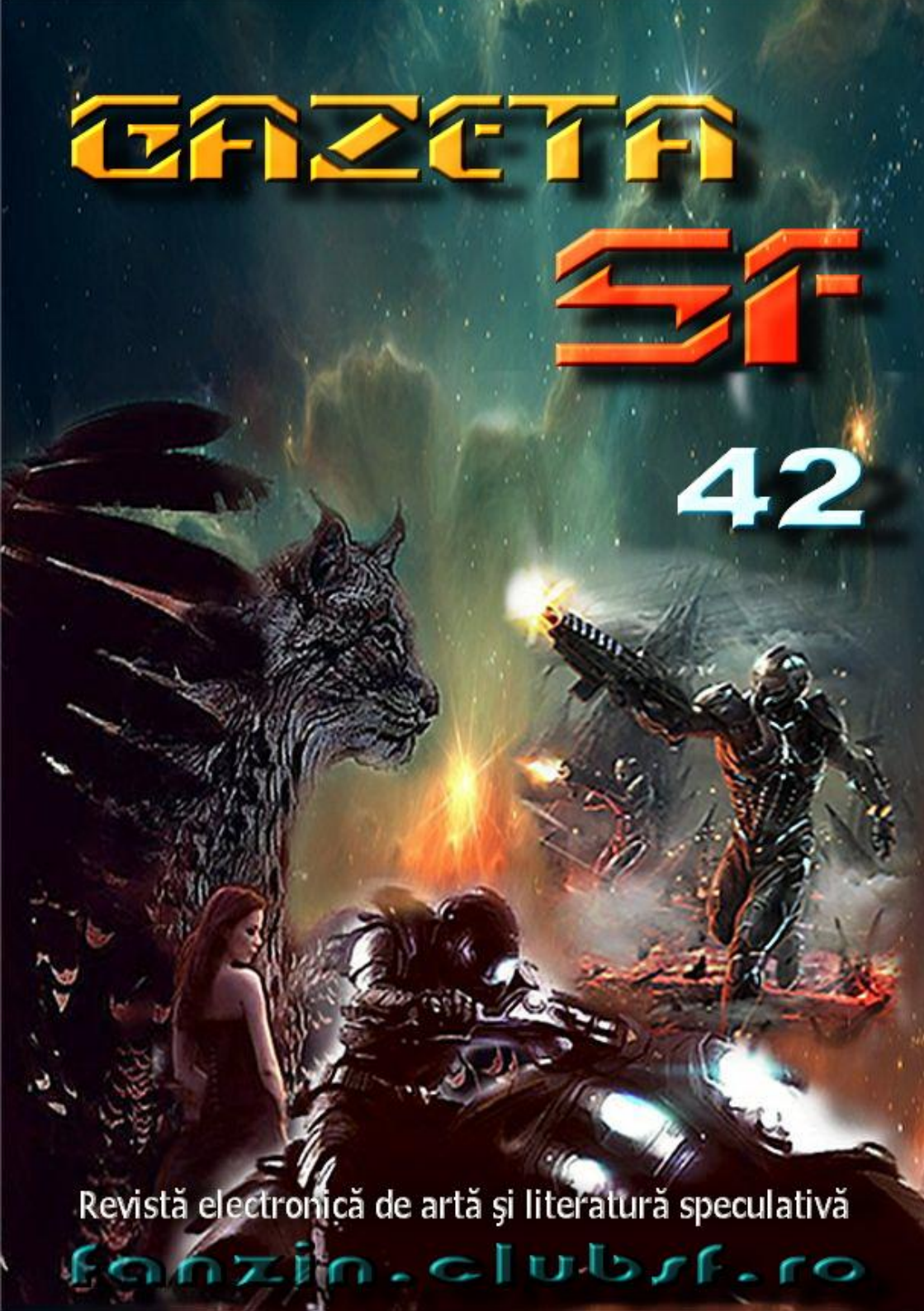

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

fanzin.clubsf.ro

Gazeta SF nr.**42**/ septembrie 2014

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

Redactor şef: Alexandru Ioan DESPINA

Redactor şef-adjunct: Alexandru LAMBA

Redactia : Mircea NANU-MUNTEAN,
Bogdan S. POPESCU,
Sorin TRASCU,
Mihaela MARCU,
Marcel GHERMAN,
Teodora MATEI

Contribuții grafice: John DOBRO

Editor / Director George SAUCIUC

SUMAR

Editorial – Spațiul şi contabilii (de Alexandru Lamba)
Povestiri
– Ceață în oglindă (de Gabriela Beatrice-Moisescu)
– Rai nedorit (de Teodora Matei)
– Androidul care se holba la soare (de Vic Huniade)
Traduceri – Slujba umbrelor (de Anatole France)
Foileton – Republica V (de Lucian Dragoş-Bogdan)
Cinema SF – The Lawnmower Man (de Marcel Gherman)
Recenzii
– „Armata moliilor" de Liviu Radu (de Teodora Matei)
– „Penelopiada" de Margaret Atwood (de Alexandru Lamba)
– „În iarba înaltă" de Stephen King şi Joe Hill (de Alexandru Lamba)
Artă imaginară – Coperte potrivite I (de John Dobro)
Cărţi proaspete, autori autohtoni IV

EDITORIAL

Spaţiul şi contabilii

(de Alexandru Lamba)

Când vine vorba despre aselenizările omului dintre anii 1969 – 1972, există două curente de opinii: cel majoritar, care acceptă veridicitatea acestui fapt, consemnat de altfel în analele istoriei, şi cel minoritar, care îl neagă, susținând că întreaga poveste ține de domeniul ficțiunii. Nu mă voi lansa în cele ce urmează în a prezenta argumentele celor două părți sau a susține una sau alta dintre păreri, oricine este interesat putând foarte uşor să găsească argumente în ambele sensuri pe vastul şi generosul internet. Varianta oficială a fost atacată argumentat în unele puncte considerate de conspiraționişti mai slabe, argumentele lor au fost demontate de susținătorii autenticității faptului, conspiraționiştii au răspuns, şi aşa mai departe. Nu am de gând să intru în detalii. De ce, atunci, am adus vorba despre misiunile omului pe Lună şi despre celebra controversă? Dintr-un singur motiv: oferă o perspectivă foarte interesantă asupra unei mult mai subtile dispute, şi anume cea dintre interesele economice şi tehnologie.

Vedeți dumneavoastră, argumentul cel mai puternic cu care adevărul faptic al misiunilor Apollo a fost atacat este lipsa oricărei reiterații. De ce, vor spune adepții teoriei conspirației, dacă în anii ‘60 – ‘70 s-a putut merge pe Lună, acum nu se mai poate? Şi adevărul este că, într-adevăr, acum nu se mai poate. De ce? Păi, evident, vor răspunde mainstream-iştii, atunci americanii chiar erau foarte determinați să ajungă acolo, acum nu mai sunt. Pe-atunci se alocau mult mai uşor fonduri. Acum, mai ales în recesiune, cine să mai dea bani pentru bătut câmpii Selenei? Să nu uităm, vor mai spune, că ne aflam în plin război rece, iar cursa pentru spațiu – The Space Race – era în plină

desfăşurare, iar obiectivul atât de dificil al păşitului pe lună era extrem de important pentru guvernul Statelor Unite. Sovieticii îi bătuseră deja de trei ori: În 1957, când lansaseră primul satelit artificial al pământului – Sputnik 1, în 1959, când misiunea Luna 2 ajungea pe suprafaţa Lunii, şi în 1961, când Yurii Gagarin petrecuse în spaţiu o sută opt minute, la bordul capsulei Vostok. Bineînţeles că pe-atunci americanii erau dispuşi să cheltuiască sume enorme pentru dezideratul de a fi primii oameni care păşesc efectiv pe Lună şi se mai şi întorc acasă în siguranţă. Poate că nu avea acest fapt o importanţă militară, spaţiul din imediata vecinătate a pământului fiind cel cu adevărat important pentru spionaj şi telecomunicaţii, dar era pentru electoratul american o demonstraţie de forţă. Acum, când războaiele costisitoare şi criza economică le-au cam subţiat economia, de unde fonduri? Iar de ruşi să nu mai vorbim, au ei alte probleme, nu le mai arde de spaţiu…

Şi, ceea ce e cel mai înfiorător, s-ar putea să aibă dreptate. Oricât de sinistru ar părea şi oricât ne-am dori să credem, în inocenţa noastră, contrarul, progresul tehnologic nu poate să nu se supună motivaţiilor contabile.

De ce, ar mai spune susţinătorii conspiraţiei, pretindem că ar fi costuri atât de ridicate acum pentru o misiune pe Lună? Să nu uităm că au trecut patruzeci şi cinci de ani de la prima aselenizare. La jumătate de secol de progres tehnologic distanţă, nu ar trebui să avem costuri mult, mult mai mici pentru acelaşi lucru?

Ei bine… nu prea. De ce nu? Pentru că progresul tehnologic din ultimii ani în domeniul zborului în spaţiu e aproape de domeniul hilarului. Lansările pe orbită, fie că e vorba de sateliţi, navete cosmice sau joncţiuni cu staţiile orbitale, au la bază exact aceleaşi rachete enorme care ard tone de combustibil, ca în anii ’50. Au existat de-a lungul timpului, după primitivele staţii spaţiale monolitice Salyut şi Skylab, doar două staţii spaţiale modulare: Mir, lansată în 1986 şi dezafectată în 2001 şi Staţia Spaţială Internaţională (ISS), lansată în 1998 şi care încă se află pe orbită. Naveta Colombia s-a făcut praf în 2003, după peste

douăzeci de ani de la primul său zbor, iar Enterprise, cea care a zburat pentru prima oară în 1977 este operabilă şi astăzi, ultimul său zbor având loc în 2012. Mai există (sau au mai existat) şi alte navete, însă toate folosesc sisteme de propulsie cu ardere externă, principiu vechi şi care consumă foarte mult combustibil.

Dar nu e nevoie să privim atât de sus pentru a vedea stagnarea tehnologică. E de ajuns să ne uităm la un film din anii ’60 în care sunt surprinse aeronave comerciale. Nu numai că avioanele nu s-au schimbat deloc ca design, (spre exemplu, Boeing 737 zboară din 1967, iar Airbus A300 din 1972, pentru a numi doar cele mai populare avioane de tip Airliner) dar e posibil chiar să găsim avioane trecute de treizeci-patruzeci de ani încă funcționale. Cel mai puternic avion în uz este şi astăzi bătrânul Antonov An 124, care a păşit prima dată pe cărările aerului în 1988, fiind menit să poarte pe umerii săi naveta sovietică Buran, cea care a zburat o singură dată, în acelaşi an.

Şi putem merge şi mai jos, ne putem uita chiar sub nasul nostru, la lucruri comune, pe care le atingem în fiecare zi pentru a ne da seama că lucrurile nu evoluează de o bună bucată de vreme. Mă refer, bineînțeles, la industria auto. Sigur că îmbunătățiri au tot fost aduse, însă ceea ce pune în mişcare bolizii zilelor noastre sunt tot motoare cu ardere internă, cu explozie prin compresie sau scânteie, descendenți direcți ai modelului din 1862 al lui Otto. Autovehiculele sunt mai eficiente şi mai sigure decât acum şaptezeci de ani, ating performanțe net superioare, însă folosesc, practic, aceeaşi tehnologie ca atunci. Bine, nu mai avem carburatoare ci injecție directă, direcția şi frânarea sunt asistate de servosisteme şi toate celelalte, dar tot combustibili fosili, scumpi şi poluanți, folosim. Ba mai mult, chiar şi tehnologiile superioare existente nu se pot impune în fața acestei relicve încă uzitate. Unde e motorul cu hidrogen? Unde e motorul electric? Nu spun că acestea ar reprezenta cine ştie ce salt tehnologic, dar măcar ar însemna ceva, cel puțin eliminarea poluării atmosferei. De ce nu se pot impune acestea pe piață, atâta vreme cât tehnologia există deja? E cazul să o

spun? Probabil că intuiți inerția fantastică a economiei bazate pe extragerea şi prelucrarea petrolului şi obtuzimea minților care guvernează pe principii contabiliceşti. Argumentul mereu invocat contra motorului electric e lipsa de autonomie. Corect, aşa e. Dar de ce e aşa? Pentru că acumulatorii pe care-i producem astăzi folosesc aceleaşi lamele de plumb şi acelaşi acid sulfuric, ca acum mai bine de două sute de ani. Să nu mai vorbim de metoda cea mai frecventă de producere a energie electrice care, în cazul centralelor termo-electrice – aici incluzându-le şi pe cele nucleare – implică străvechea turbină cu aburi, în timp ce energiile regenerabile întâmpină tot felul de greutăți de natură legislativă.

Dar am să fiu cinstit. Există şi domenii în care progresul este constant accelerat. Toată lumea observă că performanțele gadget-urilor electronice cresc, practic, de la o zi la alta. Dacă ne rezumăm la indicatorii: viteză de procesare, capacitate de stocare şi rată de transfer a informației, tehnologia ajunge să ne uimească. De asemenea dacă ne uităm la performanțele industriei video, conexe. De ce, am putea să ne întrebăm, aici se poate? Cum de în doar câțiva ani tehnologia LCD de exemplu a apărut, a înflorit, dar aproape că a şi apus, cedând locul celei TFT sau OLED? Cum e posibil ca, la numai câțiva ani de când învinsese Compact Disc-ul, DVD-ul deja să-şi cedeze locul Blu-ray Disc-ului? De ce G-urile telefoniei mobile (GSM, 3G, 4G) se succed cu o asemenea repeziciune? Dar numărul de pixeli ai televizoarelor HD? Răspunsul e cum nu se poate mai simplu: rațiuni economice. Există cerere foarte mare pe aceste segmente, iar tehnologia trebuie să țină pasul şi să ofere mereu mai mult. Avem pretenția de a privi televizoare tot mai mari şi cu fidelitate tot mai ridicată? Vrem să ne jucăm jocuri din ce în ce mai costisitoare pe telefonul mobil? Vrem să facem poze tot mai clare şi cu număr de pixeli din ce în ce mai mare? Vrem să purtăm cu noi mii de melodii într-un dispozitiv minuscul? Evident, da! Suntem dispuşi să plătim pentru ele? Bineînțeles! Dar investim ca să călătorim cu mijloace de transport nepoluante? Eh, am

investi noi, dar… merge şi-aşa. În fine, vrem să explorăm sistemul solar? Am da bani pentru aşa ceva? Păi…

În „Preludiul Fundației”, robotul cel cu multe fețe întrezăreşte declinul care pândeşte după stagnare. O face într-un viitor îndepărtat, în care omenirea a colonizat deja întreaga galaxie. O fi posibil ca Asimov să fi fost prea optimist?

POVESTIRI

Un jurnal nescris

(de Gabriela Beatrice-Moisescu)

Am abandonat foaia pe care încercam să-mi depun gândurile. Am fost tentat să o mototolesc, la fel ca pe multe altele din trecut. Nu ştiu de ce nu am făcut-o.

Cine naiba mă pune pe mine să-mi scriu viaţa?

Da, am trecut prin multe, dar de ce aş scrie? Să citească cine? Cui să las? Sunt un ţărănoi fără carte şi nu va păsa nimănui.

Am oftat şi mi-am ridicat oasele obosite de pe băncuţa veche şi amărâtă şi m-am îndreptat către pădure cu încetineală bătrânească. Mă durea spatele încă de când unul dintre oamenii la care am stat m-a izbit de nenumărate ori de un copac, pentru că i-am furat din banii de pe brânză. Trecuseră ani de-atunci, dar neplăcerea îmi rămăsese credincioasă ca o soţie.

Am păşit pe o potecuţă pe care doar eu o cunoşteam, ascunsă oricărui ochi necunoscător.Ducea sus, în munţi. Nimeni nu folosea drumurile acestea; se temeau de fiinţe feroce, gata să le rupă capetele de pe umeri la fiecare mişcare.

Vreau să zic, poveştile alea absurde cu uriaşi.

De ce să vorbeşti astfel de lucruri greu de închipuit, dacă n-ai văzut cu ochii tăi? Dar aşa sunt oamenii…

Am urcat în continuare, cu o mână pe bastonul meu gros, iar cu cealaltă ţinându-mă de şale. Nu sunt prea bătrân, dar simt durerea în oase la fel ca unul de optzeci de ani.

Dar, de fiecare dată când ajung acolo sus, parcă întineresc. E ceva cu locul ăla.

Am cotit lângă stânca în formă de aripă, zâmbind. Era acolo de-o viaţă. Erau detaliile copilăriei şi maturităţii mele.

Mă durea să-mi aduc aminte de aceste lucruri, acum lipsite de viață. Cândva, chestiile astea trăiseră alături de mine... Nu era corect să-şi piardă vlaga înaintea mea.

M-am împiedicat.

Am mințit când am spus că nu sunt foarte bătrân. Sunt destul de în vârstă ca să pot spune că mi-am trăit viața. Cu toate astea, nu sunt gata să părăsesc lumea asta; am atâtea de povestit celorlalți.

Sau poate sunt doar poveştile unui moş bătrân şi aiurit.

M-am aplecat cu greu şi am rostogolit la vale, câțiva paşi, un bolovan destul de mare pentru ca cineva să se împiedice. Nu că trecea vreodată cineva pe-acolo...

Am continuat să urc, masându-mi încet şalele. În fiecare zi era din ce în ce mai rău să ajung oriunde în sus, pe munte.

Oricum, nu mai aveam nevoie să urc. Se apropia sfârşitul acestei povestiri, îmi împlinisem rostul.

Mergând, am găsit drumul ce dădea înspre peşteră, ascuns sub nişte tufe. Le-am dat cu toiagul la o parte, încercând să-mi fac loc printre ele fără a mă zgâria.

Aveam un sentiment oarecum ciudat, de sfârşire. Eram chiar aşa de obosit? Corpul meu chiar nu putea să continue?

Am strâns din dinți, ca de fiecare dată. Eram obişnuit.

Am urcat pe drumul înspre peşteră, după atâta timp cât nu mi se mai dezvăluise. Ştiam că e acolo, dar acea scobitură în stâncă nu mai voise să mă primească în pântece.

Eram fericit, fiindcă mă simțeam aşa de aproape. Era ca o binecuvântare pentru mine să mai pătrund o singură dată, măcar, în acele locuri care îmi aduseseră atât de multă bucurie.

Fusesem doar un copil când mi s-a deschis calea întâia oară; nişte oameni căutau să mă omoare în bătaie pentru că furasem de la ei. Apoi am auzit crengile cum se închid în urma mea, protejându-mă.

Ceva m-a chemat către stâncă şi am găsit şi intrarea, care pe-atunci era acoperită de o cascadă. Între timp, râul acesta a dispărut; au intervenit oamenii.

Acum, Peştera e protejată de o mulțime de copaci şi tufişuri. Dacă nu te uiți atent, nu o vezi. Şi dacă nu pătrunzi cu toate simțurile în gardă în munte, e posibil ca Peştera să se răzbune şi să te ucidă.

E vie.

Mie mi se deschidea. După foarte mult timp şi pentru ultima dată, ştiam, dar mi se deschidea.

O senzație de fericire îmi inundă întreg corpul.

— Xenolos…

Xenolos era prietenul meu cel mai bun. Şi rămăsese în peşteră.

Am rămas fermecat de grația mişcărilor acestei ființe, simbol al masculinității absolute. Părea normal, la prima vedere. Doar că avea ochii de un galben de speriat.

Se auzi un respirat greoi în întreaga peşteră întunecoasă.

Am aprins cu greu câteva torțe, apoi toate celelalte se aprinseră în lanț, luminând întreaga încăpere creată de Xenolos, prin forțele lui proprii.

Prietenul meu dormea.

M-am apropiat cu băgare de seamă. Ştiam că nu aveam de ce să mă tem, dar unii pot fi într-adevăr aprigi la mânie sau când sunt luați prin surprindere.

Simțurile lui cândva foarte agere se tociseră. Ori asta, ori era calm pentru că ajunsesem acolo.

Mă voise de multe ori aproape. Încercasem din răsputeri să ajung, dar Peştera l-a ținut închis şi ascuns de mine foarte mult timp. Nu-l trădasem şi nici nu îl pusesem în pericol, dar lăcaşul în care se afla îl proteja de oricine, chiar şi de prieteni.

Mi-aduc aminte şi acum când l-am găsit. Era grav rănit la şold, piciorul abia şi-l putea mişca. Nu ştiu prin ce taină a acestei lumi ciudate îl înțeleg… dar o fac. Îmi poate vorbi.

Uneori, când suntem departe, îl aud în gând. Alteori, când suntem față în față, îmi vorbeşte printr-un cânt nemaiîntâlnit pe lumea noastră, cu o voce mistică.

Mi-a spus pe nume. Eram lângă munte, cercetând, căutând fructe, dar n-aveam habar de existența acelei peşteri. Mi-a

dezvăluit-o el, iar eu am urmat cântul de chemare până ce l-am întâlnit.

Xenolos nu e de pe meleagurile astea. Vine din alte lumi, alte locuri, alte timpuri. Nici el nu ştie cum a ajuns aici sau cum s-ar putea întoarce. Nici nu ştie dacă vrea să se întoarcă în acele vremuri pline de războaie.

A fost invincibil până în ultima sa luptă, când o suliță otrăvită a unui jumătate-uriaş i-a străpuns şoldul. Boala s-a răspândit rapid, aşa cum apa se răspândeşte pe o suprafață întinsă. Xenolos bănuieşte că, dacă jumătate-uriaşul ar fi fost pe de-a-ntregul din neamul uriaşilor, sulița l-ar fi făcut să-şi piardă piciorul. Vrăjile sale străvechi poate că n-ar fi putut să-l ajute.

Prietenul meu mi-a povestit, printre primele dăți, că s-a scăldat în sângele propriului său tată, aşa cum i-a spus un vrăjitor. Zice că nu el l-a ucis, dar, pe moarte, tatăl său i-a dăruit nemurirea – sau ceva foarte aproape de acest lucru. Dar o plantă, Somnul de Moarte, un amestec ciudat şi urât mirositor, îmi zice, îl poate culca într-un somn de veci.

Beteag, a invocat o vrajă care l-a adus aici. Nimeni dintre cei care s-au mai încumetat să facă acea vrajă nu s-a mai întors pentru a putea povesti, dar Xenolos era prea speriat de rana cumplită şi de durere ca să se gândească la consecințe. De n-ar fi dispărut într-o ceață deasă ca o plapumă, probabil ar fi fost capturat şi dat pe mâna vrăjitorilor, apoi stors de sânge şi magie.

Acolo, de unde vine el, îmi spune că a studiat vrăjitoria. Ştie şi să lupte, dar în marea majoritate a timpului spune că s-a folosit de magia sa.

Acum, Xenolos e țintuit în loc. Picioarele nu şi le mai poate folosi; nu i-au fost retezate şi nici nu şi le-a pierdut în urma rănii, ci l-am ajutat să şi le transforme în floare, ca să nu le piardă. Astfel, a putut trăi ascuns până în ziua de azi. Aşadar, prietenul meu e prizonier într-o peşteră din munții noştri, cu partea de jos a corpului transformată într-o floare uriaşă, de culoarea fundului oceanului, cu un miros îmbătător.

— Xenolos, prietene, am spus încântat, apropiindu-mă.

Îşi întoarse capul uriaş spre mine şi zâmbi trist.

Îi înțelegeam posomorârea. De când nu mai văzuse albastrul încântător al cerului, norii pufoşi, copacii mângâietori, de când nu mai simțise boarea vântului?

Probabil trecuseră zeci de ani, fiindcă eu îmbătrânisem îngrijindu-l. Totuşi, pe chipul lui nu se vedea trecerea timpului.

— Odrien, spuse în limba lui mistică pe care o înțelegeam din cine ştie ce motiv. Odrien, ai venit.

Dacă nu l-aş fi cunoscut, aş fi zis că nu se bucură. Dar îl cunoşteam, iar el se bucura nespus că mă vede.

— Xenolos... i-am repetat numele, apropiindu-mă şi înclinându-mă respectuos.

De mult timp nu mai simțeam teamă față de prietenul meu. Nu m-ar fi ucis, pentru că cei din neamul lor se leagă sufleteşte de ființele care îi ajută. În plus, țin foarte mult la tradiție.

L-am luat în brațe, plimbându-mi degetele îmbătrânite peste pielea lui verde, ciudată, tare la atingere.

— Odrien, am nevoie de ajutorul tău o ultimă oară, îmi spuse şi am zâmbit. În fond, ştiam. Simțeam. Odrien... Am nevoie să mă întorc acasă.

Am înclinat din cap, trist. Avea nevoie de ceva, mai mult decât de întoarcerea acasă.

Îmi era greu să mă gândesc la asta. Dar eu mă stingeam oricum şi ar fi rămas fără protecție, fără prieten, fără cineva cu care să schimbe două vorbe, din când în când.

— Spune-mi doar ce trebuie să fac.

Xenolos mi-a dat o listă întreagă cu lucruri pe care să le strâng din pădure, fiecare descrise în fel şi chip şi desenat. Dacă el nu se putea mişca, trebuia să îl ajut eu. Țineam la el mai mult ca la sufletul meu păcătos.

Fiecare element de care aveam nevoie a trebuit să-l strâng în noapte cu lună plină. Am aşteptat mai bine de două săptămâni. Peştera mi-l ascundea iarăşi pe Xenolos, pricinuindu-mi o durere groaznică.

Mă întrebam adesea cum de n-are nevoie de mâncare, apoi mi se zbârlea pielea pe mine. Dacă mi-ar fi cerut să mănânce, ce m-aş fi făcut?!

După ce am strâns tot şi am verificat lista de nenumărate ori, Peştera mi s-a deschis privirilor. Cu părere de rău, am intrat.

Xenolos mă întâmpină cu privirile lui galbene.

— Eşti mai bătrân ca niciodată, Odrien, îmi spuse şi i-am zâmbit, obosit.

Într-adevăr, eram.

— Sunt, prietene. Dar tu eşti la fel de tânăr ca atunci când te-am cunoscut... Cum?

— Semiția mea e de departe diferită de a voastră, a oamenilor. Sau era, fiindcă nu ştiu ce s-a mai ales de camarazii mei şi de timpurile din care mă trag.

Nu eram un om cult şi nu îmi plăcuse istoria, ca să-i fi putut răspunde.

— Unde te vei întoarce, dacă nu ştii dacă mai sunt acolo? Ce vei face, dacă tu nu ştii nimic? Şi cum te vei întoarce?!

Xenolos scoase un țipăt lung. În depărtare, un alt țipăt îi răspunse.

Am ieşit în grabă din peşteră şi am scrutat cerul cu privirile mele, dar posesorul acelui țipăt lung nu mi se dezvălui.

— Ce a fost asta? am întrebat întorcându-mă.

— Un strigăt de pe altă lume. Acum, prepară totul cum îți spun...

Şi a început să dicteze. Am făcut un amestec îngrozitor din toate acele plante şi bucăți de animale. Licoarea puțea mai rău ca un hoit putrezit, dar Xenolos părea că nu simte.

— Şi ultimul element? îl întreb amestecând într-un fel de tuci, pe foc, soluția.

I-am văzut ochii galbeni cum mă priveau atenți şi o lacrimă se prelinse dintr-unul.

„Aceste ființe plâng?”

— Plângem, îmi răspunse el.

M-am simțit ruşinat de întrebarea prostească pe care am pus-o şi mi-am plecat capul, ascunzându-mi purpuriul obrajilor.

— Odrien, ultimul element...

— E sângele meu, i-am spus. Nu ştiu de unde ştiam. Bănuiam, cumva.

— Nu, dragul meu. Nu sângele. Viața ta.

Se uită la mine cu aceeaşi privire tristă.

— Bine.

Lui Xenolos îi căzuse un dinte, cu mult timp în urmă. Altul crescuse în locul lui, dar eu îl lustruisem şi-l păstrasem cu sfințenie.

— Ia-mi dintele şi omoară-te, astfel încât sângele tău să se scurgă, cu vlaga ta, în Esență Timpurie.

Zis şi făcut. Am oprit focul şi brațul puternic, pe care dogoarea nu-l putea atinge, a lui Xenolos, mută ceaunul aproape de el. Iar eu m-am aşezat pe-o piatră şi, fără şovăială, am pus colțul în dreptul gâtului şi am tăiat adânc.

Am mai simțit brațul protector al lui Xenolos în jurul meu, după care am căzut într-o ciudată neființă.

Mi-am deschis ochii obosiți şi bolnavi de bătrânețe şi am zâmbit, privind albastrul care mă învăluia. Ce mă trezise din somnul meu şi crezusem că e vis persista – era o zdruncinare ciudată, care îmi făcea corpul să tresalte.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am prins, înfricoşat, de o scobitură de pe gâtul unui animal.

Abia apoi m-am dezmeticit şi am privit în jur.

Prietenul meu, dragonul, zbura!

Vraja mea funcționase, dar eu nu eram mort. Asta însemna că dădusem greş?

Am privit în jos, aşteptându-mă să văd casele ascunse printre munți şi brazii. În schimb, am văzut o păşune verde, lungă.

— Odrien, te-ai trezit, i-am auzit vocea pătrunzătoare a lui Xenolos în mintea mea.

— Unde mergem, prietene? l-am întrebat cu un tremur în voce.

— La luptă. Îți vei îndeplini destinul astăzi.

Dragonul ateriză, punând întâi picioarele din spate pe sol, apoi potolindu-şi aripile. După, l-am văzut şi pe jumătate uriaşul acela cum aruncă sulița.

Contrar a ceea ce făcuse în trecut, Xenolos aruncă un scut foarte slab în fața lui. A oprit săgeata pentru câteva momente, dându-mi timpul necesar să sar din spatele său şi să mă pun înaintea armei.

Când scutul cedă, am fost străpuns şi am căzut în genunchi. În acelaşi timp, am realizat – Xenolos ar fi putut să-mi ceară acest lucru de foarte mult timp. În schimb, el aşteptase ca eu să îmi trăiesc viața până să mă sacrific pentru el. Îi eram recunoscător.

— Zbori, am strigat cu ultimele puteri.

L-am văzut pe Xenolos cum îşi ridică aripile şi loveşte puternic aerul, apoi picioarele din spate îl aruncă în sus. Se ridică şi zboară departe... Departe...

Dragonu meu... zboară.

Asta e povestea vieții mele, povestea mea şi a unui dragon de pe alte meleaguri, care a ales ca eu să-l salvez.

Rai nedorit

(de Teodora Matei)

— Apăi numa-ncolo pe deal să nu vă prinză-nserarea, că…

Bătrânul poate continuase, dar nu-l mai auzise nimeni. Făcuse stânga-mprejur şi ieşise pe poarta legată cu sârmă. Doar băieţelul care se dăduse doi paşi în spate, parcă deslușise ceva cu „pierzanie”, dar se gândise la pierdere; nu trebuia să plece cu jucării pe deal, că pe acolo le-ar putea rătăci. Se ferise din calea săteanului ascunzându-şi ciotul mânuței stângi în mâneca suflecată a cămăşii. Mai avea de aşteptat până la primirea noii proteze; se plictisise să răspundă la întrebări şi să evite priviri curioase. Bunica îi spusese: „Aşa te-a trimis Doamne-Doamne! De bună seamă, dacă ți-a luat o mânuță, ți-a pregătit alte daruri.”

— Victore, ajută-ne şi tu, măcar cu jucăriile lu’ sor-ta!

Tatăl aşezase fetița pe prispa de lemn. Căra din portbagaj valize, genți, sacoşe… Victor nu prea înțelegea ce rost avea încă o casă, fie ea doar de vacanță. Pentru el, vacanța era la bunici. De preferat – singur.

Se îndreptă alene spre bancheta din spate; luă, cu singura mână, geanta burduşită de păpuşi şi jucării de pluş. O târî prin iarbă până la treptele casei, dincolo de care se auzea zdrăngănit de vase. Mama amenaja bucătăria.

— Vezi poate are maică-ta nevoie de ajutor!

Intră în bucătăria scundă, cu podină de lemn. Mama se descurca singură. Din prag, Victor şopti numai pentru urechile ei:

— Mă duc şi eu prin grădină…

Răspunsul veni aproape răstit, pe un ton mai înalt decât şi-ar fi dorit:

— Du-te, da’ să nu stai mult!

— Unde se duce, dragă? Cum de-l laşi? Crezi că mă descurc singur cu toate astea?!

Mama ridică umerii a neputinţă şi dispăru în cămară. Înainte de a primi noi ordine de la tatăl său vitreg, Victor începu să alerge spre grădina din spatele casei. Ajungeau până la el ecouri ale strigătelor: „te descurci tu, are doar zece ani...", „iar îi ţii partea, o s-ajungă un tolomac...", „vezi că plânge fata...", „tot eu să mă duc?!" Băiatul se îndepărtase, dar ştia că tatăl împăcase mica răsfăţată.

Nu-şi găsea rostul în familia aceea. El nu avea tată. Bărbatul cu care se căsătorise mama era tatăl Alexei şi atât. Uneori simţea că-l urăşte de moarte. Alteori dezlegau cuvinte încrucişate sau citeau benzi desenate, amuzându-se copios. Din ce în ce mai rar. Bunicii aveau poze cu el, de când era mic. Apăreau bătrânii, mama, câteva rude, însă niciun bărbat despre care să afle că-i era tată. Odată întrebase de el şi primise un răspuns evaziv. Bunicul spusese ceva urât de mama lui, iar bunica îi aruncase o uitătură aprigă.

În curte erau tufe de gura-leului şi regina nopţii. Aşa le spunea acolo unde crescuse. Se întinse printre tulpinile uscate, pe pământul pietros. Miroseau a ars frunzele lunguiețe, uscate. Victor hotărî că, într-un fel, cu puterea gândului, purta cu el oriunde s-ar fi dus, un petic din cealaltă grădină. Câteva furnici îi urcaseră pe spate şi îl gâdilau. Se ridică, decis să continue explorarea.

Urmă o cărare pietruită şi descoperi gardul din nuiele împletite ce delimita curtea. Întoarse privirea spre casă. Se îndepărtase destul de mult. Se temea de cearta mamei ori de pedeapsa tatălui. Mai sus pe deal, dincolo de gard, un copac îşi întindea coroana perfect rotundă.

Numai puţin, până acolo, că nu-i departe...

Alergă spre copac, căzu de câteva ori, se ridică şi îmbrăţişă trunchiul. Lipi obrazul de scoarţa răcoroasă. De acolo se vedeau căsuţa, curtea cu flori şi câteva brazde de legume. Alexa se aşezase pe iarbă; legăna un ursuleţ. Părinţii o priveau de pe

şezlonguri. Nu-i simțeau lipsa. Se întinse pe iarba răcoroasă, nu mai înaltă ca degetul lui mic.

Ultimele raze de soare se strecurau printre ramuri. Nervurile tremurau în apusul călduț. Toate frunzele păreau să-i zâmbească. Le zâmbi înapoi, încercând să descifreze chipuri.

*

Copii chicotind, paşi grăbiți prin iarba uscată. Victor deschise ochii. Soarele se ascunsese după pădurea de fagi. „Să nu vă prinză-nserarea” spusese bătrânul. Băiatul se ridică brusc, încercând să scape de visul cu copii.

E al nostru, al nostru... Ba nu e, uită-te mai atent... Este, este... Hahahaaa...

Vocile se auzeau în continuare în jurul lui. Victor îşi frecă apăsat ochii. Inima îi bătea din ce în ce mai tare, iar lacrimile i se adunaseră în colțurile ochilor. Nu se putea ridica. Se simți împins înapoi, pe spate, apoi întors cu fața în iarbă. Nişte mâini străine îl împingeau, îl apăsau, îi ridicau cămaşa.

Uite, uite, are aripă!... N-are, e doar un ciot!... Ce dacă?! E de-al nostru!

Omoplatul drept îl durea şi simțea nenumărate atingeri pe care nu le putea atribui nimănui. Victor era singur sub coroana copacului de pe deal.

Hai să ne convingem! Avem tot timpul să-l luăm... Haide!

Băiatul fu întors, ridicat în picioare şi prins de umeri de mâini nevăzute. În crepusculul portocaliu începu să distingă siluete. Copii de aceeaşi înălțime cu el, care-i semănau aidoma. Se retrase până se lipi de copac.

— Cine sunteți? Lăsați-mă-n pace!

Chipurile îl priveau curioase. Aripi diafane le fluturau pe umeri.

Sunt îngeri? Poate sunt în Rai!

— În Rai, da, da! În Raiul nostru! răspunse răutăcios un glas de băiețel din mulțimea ce-l înconjurase.

— Gata, să-l ducem! Ne-am convins!

— Stați, nu vă grăbiți, să ne arate aripa! se auzi o fetiță hotărâtă.

Băiatul privea, pe rând, toate chipurile ce-i semănau.Se întreba, mirat, de unde veneau glasurile acelea diferite.

— Mişcă-ți aripa, să vadă...

— Care aripă? N-am...

— Ba are, ba are, e de-al nostru!

O siluetă translucidă se desprinse din grupul înaripaților şi îi mângâie omoplatul drept. Un curent slab de aer îl înfioră, iar Victor ştiu că el îl stârnise.

— Ei bine, are, dar tot nu-i de-al nostru! E doar pe jumate!

— Chiar aşa, doar pe jumate, e fratele meu!

Silueta care-i atinsese omoplatul se aşezase între el şi grupul înverşunat. Peste capetele lor zărea părinții care priveau spre copac făcându-i semne cu mâinile. Începu să scâncească:

— Lăsați-mă să plec, vă rog...

—Vrei să te întorci acolo? Îți pasă de ei?

Poate nu de toți, dar îi păsa de mama, pentru momentele când erau singuri, de Alexa care îl îmbrățişa gângurind, de bunici şi grădina cu zarzări.

— Dar el? Pentru el te-ai întoarce?

Îi citeau gândurile, nu-i putea minți.

— Să-l luăm pe celălalt, se auzi vocea băiețelului hotărât.

— Vă rog...

— Ți-e milă de el?

Da, îi era milă. Poate că fusese întotdeauna un băiat neascultător, iar tatăl vitreg nu făcuse altceva decât să-l educe. Poate nu ştiuse să-şi aleagă metodele. Poate...

— Aiurea! N-ai nicio vină! Eşti ca noi toți, m-ai convins! Eşti Nedorit!

— Cum sunt?

— Cum ai auzit, Nedorit! Ca noi toți. Suntem suflete care-ar fi putut fi!

— Nu înțeleg! rosti grăbit Victor, cu ochii pe bărbatul care parcursese deja jumătate din drumul până la el.

— Spune-i tu varianta scurtă, pentru naivi!

Silueta care i se aşezase în faţă se întoarse spre el şi îi zâmbi. Vocea fetiţei începu să turuie:

— Tu ştii cum apar copiii, nu-i aşa?!

— Mmmda...

Nu ştia.

— Am înţeles! Să luăm povestea cu împăratul şi împărăteasa care nu puteau avea copii şi s-au dus la un vraci să le dea un leac. P-asta o ştii?

— O ştiu, şopti, privind bărbatul care din mers îşi scotea cureaua pantalonilor.

— Ei bine, uneori, femeile alea nu sunt chiar împărătese, bărbaţii nu sunt chiar împăraţi... după ce iau leacul iar copilul începe să le crească în burtă, ele se duc la alt fel de vrăjitori şi... îndepărtează copilul.

— Îl îndepărtează? întrebă, privind fix buzele care-i şopteau: „Nesimţitule! Să mă faci tu să urc pân-aici! Să vezi ce-o să-ţi pătească pielea!”

— Adică îl omoară, dar sufletul lui n-are unde să meargă. N-are Rai, n-are Iad... Decât aici, în Raiul Nedorit.

Victor îşi desprinse ochii de pe chipul înfuriat al tatălui.

— Sunt un Nedorit?

— Eşti, într-un fel! Toate leacurile nu te-au putut omorî, doar ţi-au dat un ciot de mână şi unul de aripă.

Asta încerca să spună bunicul, dar bunica l-a oprit...Mama nu m-a vrut aşa ca pe Alexa... El nu mă vrea... Un ciot de aripă... Ce să fac cu el?

— Să vii alături de noi!

— Ce faceţi aici?

— Furăm suflete!

„Să nu vă prindă-nserarea”... De asta se temea bătrânul...

— Băi, tu-ţi baţi joc de mine şi de mă-ta?! Treci acasă imediat!

Bărbatul ridicase cureaua care şfichiuia aerul. Bucata de piele se îndreptă şi începu să vibreze. Mâna ce-o ţinea smulse întregul trup în sus, spre crengile înţesate de frunze. Neînţelegând ce i se întâmpla, ochii bărbatului ieşiseră din

orbite, iar colțurile gurii tremurau. Trupurile translucide din jurul lui Victor căpătaseră înălțimea noului venit. Făcuseră un scut de umbre întunecate în fața băiatului. Victor se lăsă în genunchi şi îşi acoperi fața cu palma dreaptă. Voia să creadă că e un vis.

*

Intrară amândoi pe uşă, ținându-se de mână.

— Ce face Alexa?

— Acum doarme. Unde-ați fost?

Glasul mamei tremura.

— Victor a găsit un copac pe deal şi am pierdut vremea pe-acolo. De ce?

— Aşa... mi s-a părut c-ați întârziat, nu vă mai vedeam... În fine... Victor, mergi la baie, vin imediat să te ajut să te speli.

— Nu, mama, cred că mă descurc singur!

— Ți-am dus un pahar cu lapte şi o felie de cozonac în cameră. Mai vrei ceva?

— Nu, mama, mulțumesc!

*

Laptele se răcise, iar cozonacul începea să se usuce. În oglinda de pe uşa şifonierului, Victor încerca să-şi vadă omoplatul drept. Din poziția aceea, osul ieşit în afară putea aduce cu un ciot de aripă. Dacă îşi îndrepta spatele asemănarea se pierdea. Se gândi la fetița care-l mângâiase pe spate, numindu-l frate. Îşi închipui că avea aripi şi că voia să le întindă, să fie admirate. Privi cu teamă în oglindă. În spatele lui tremurau umbre, iar noaptea adia rece.

Fereastra camerei dădea spre deal. Frunzele copacului foşneau alene sub razele lunii argintii. Îi şopteau, îl chemau. Victor se aşează pe pervaz, cu ochii ațintiți pe crengile ce dansau la jumătatea nopții.

*

Urca hotărât dealul. Era aşteptat dincolo de el. Nu ştia de cine. Nu avea importanță, să treacă dincolo de culme era singurul lui scop. Începuse să plouă. Pantofii i se afundau în pământul moale.Pierdu unul din ei. Îl descălță şi pe celălalt. Hainele i se îmbibaseră de apă şi atârnau grele. Trase peste cap tricoul; îl aruncă în spate. Ateriză pe iarba arsă de soare. Acolo nu ploua. Norul se descărca doar asupra lui, îl însoțea, îngreunându-i drumul.

Se lăsă să cadă în patru labe şi încercă să înainteze astfel. Noroiul gros îi pătrundea printre degete, se lipea de pantaloni, le intra în manşetele răsfrânte. Se ridică. Întinse palmele în față, să i le spele ploaia. Şuvoaiele sângerii îl frigeau. Strigă cât putu de tare. Tunete îi acopereau glasul. Degetele pline de băşici încercau să desprindă cureaua. Câteva fâşii de piele rămaseră lipite de cataramă. Scoase limba metalică din cadrul dreptunghiular şi trase, însă o cusătură mai veche se înțepeni în metalul fierbinte. Renunță, urlând.

Blestemat mic! Numai tu mi-ai rupt cureaua, de-a trebuit s-o cos! Blestemat!

Trăsnetul lovi în fața bărbatului. Pământul sfârâia. Păşi printre cercurile concentrice de iarbă arsă. Sub copacul în jurul căruia bărbatul alerga disperat se strânsese o armată de umbre înaripate. Prin vuietul furtunii auzea râs de copii în recreația mare, de învingători la „hoții şi vardiştii”.

*

Ieşi încet din cameră, neştiind cât era ceasul. Străbătu grăbit holul întunecos şi rece. În curte, mama spăla ceva într-un lighean vechi, găsit probabil în casa de vacanță. Alexa urmărea, stând în patru labe, un fluture aşezat pe tufa de hortensii.

— Ce faci, Victor, te-ai trezit? Ți-e foame?

— Nu…

Cozonacul şi laptele rămăseseră neatinse. După ce se privise în oglindă stătuse pe pervaz, cu ochii la copacul din deal. Nu-şi amintea cum ajunsese în pat. Dormise somn lung, odihnitor, fără vise.

— Unde e... ?

— Tata? E în dormitor, nu se simte prea bine. Stai tu cu Alexa cât pregătesc prânzul?

— Da, mama, stau.

Femeia întinse pe sârmă pantalonii şi tricoul tatălui. Oricât se străduise nu reuşise să îndepărteze urmele de noroi şi iarbă. Lângă pompă Victor văzu pantofii. Murdari.

*

Au mâncat toți trei supă de găină şi friptură cu usturoi, sub şopron. Victor, mama şi Alexa. Tata nu se simțea bine, spunea mama. Probabil că-l obosise drumul. Probabil. Ea avea cearcăne vineții cât jumătate din obraji. Mesteca încet, străduindu-se să înghită.

După masă, Victor ceru voie să meargă prin grădină. Se strecură sub tufele de gura leului şi rupse o floare pe care o apăsa între degetul mare şi cel arătător, forțând leul să deschidă gura.

Pe poteca pietruită ajunse la gardul de nuiele, apoi dincolo de el. Iarba uscată foşnea sub paşi.

Deci n-a plouat azi-noapte! De unde avea noroi pe haine? Ce înseamnă „nu se simte bine”?

Îmbrățişă copacul, lipindu-şi fața de lemnul uscat. El n-avea nevoie de casa de vacanță. Avea nevoie de trunchi.

— Şi de noi! Şi de noi!

Nu-şi explica de unde se strânsese grupul ce-l înconjurase. Părea că se priveşte în zeci de oglinzi.

— Trebuie să ştiu cine sunteți, ce vreți...

— Trebuie să ştie! Să ştie!

Câțiva se prinseseră de mâini şi dansau. Chicoteau, iar Victor nu se putu abține să zâmbească.

— Zâmbeşte, zâmbeşte, eşti copil!

Copil era la bunici, acasă era un om mare.

— Spune, spune, ți-e milă de el?

— Da, e...

— Cine e? Purtătorul curelei?

— Ori cel ce te încuie în cameră când pleacă în parc cu sora ta?
— Ori cel ce închide telefonul când te sună bunica?
— Cel care te-a învinețit când ai pierdut mingea Alexei?
— E...
— E al nostru, am zis!
— Am zis! Am zis!
— Cum adică?
— Spune-i tu, că te pricepi mai bine!

Purtătoarea vocii de fetiță se desprinse de grup şi îl luă de mână.

— Cei nedoriți vor rămâne veşnic nedoriți. Când Creatorul are misiunea dificilă de a da suflet unui trup de păcătos, alege unul dintre noi. Numai că am învățat cum putem rămâne împreună: furăm suflete şi înlocuim pe unul de-al nostru. Am fost lăsați în copacul ăsta izolat. Oamenii de aici se feresc să ne întâlnească noaptea, dar îi atragem noi cumva.
— Şi eu?!
— Tu eşti pe jumătate de-al nostru, nu te putem lua, dar el...
— Nu, vă rog...
— E prea târziu! L-am legat!
— Legat?!
— N-ai cum să înțelegi, dar... va fi bine!

*

Ninsese toată noaptea, iar el trebuia să îndepărteze zăpada, să facă o cărare până la maşină şi să plece. Coada lopeții ieşea din limba lată de plastic; bărbatul se apleca s-o înfigă la loc la fiecare doi paşi. Vântul sufla din toate părțile, era în mijlocul unei avalanşe. Se întoarse. În spate nu se mai vedea casa. Era prizonier într-un troian ce creştea de la o clipă la alta. I se deschidea un drum prin zăpada afânată şi nu avea decât să-l urmeze. Mergea orbeşte, fulgii deşi îi intrau în ochi, în gură. Lovi cu fruntea un corp dur. Îşi acoperi fața cu mîinile şi deschise ochii. Era în fața copacului de pe deal. Când parcursese tot

drumul acela? Îl dureau picioarele; pierduse noțiunea timpului, probabil rătăcise prin viscol cu orele.

Nu-şi mai simțea vârfurile degetelor. Degeraseră? Încercă să le mişte. Nu reuşea. Împingea, cu podul palmelor, peretele de nea troienită. Avea duritatea şi răceala marmurei. Se strângea în jurul lui împingându-l spre trunchiul ce începuse să vibreze. În scoarță distingea fețe de copii. Ochii lui Victor îi urmăreau disperarea. Oasele trosneau sub presiunea carcerei albe.

*

Victor petrecu încă o zi supraveghindu-şi sora. Mama ieşea din când în când din dormitorul tatălui şi le arunca priviri grăbite în timp ce vorbea la telefonul mobil. Când le-a fost foame şi-au făcut sandvişuri. Cocoțată în genunchi pe scaun, Alexa ținuse feliile de pâine pe care fratele ei plimba cuțitul cu unt şi lingurița cu dulceață.

Spre seară, mama li s-a alăturat. Tatălui îi scăzuse febra. Avea nevoie de un medic. Trebuiau să se întoarcă în oraş.

*

N-a dormit deloc în ultima noapte din casa de vacanță. A stat pe pervaz urmărind jocul frunzelor. Şi-a împletit propriile gânduri cu altele, care nu-i aparțineau.

A ajutat la împachetatul pe fugă al bagajelor şi a văzut cu coada ochiului bărbatul cu pas şovăielnic, susținut de mama lui până la bancheta din față a maşinii. Pe drum, îi urmărea în oglinda retrovizoare. Mama conducea cu mâinile încleştate pe volan. Bărbatul din dreapta ținea ochii mai mult închişi. Îi deschidea rareori, privea pierdut în jur, apoi cădea într-o toropeală stranie. Parcă uita să respire. Slăbise, pielea îngălbenită a obrazului se umpluse de şanțuri adânci. Ca scoarța unui copac.

Au coborât în fața casei bunicilor. Bătrânul a luat-o în brațe pe Alexa şi au intrat în curte. Bunica şi-a îmbrățişat fiica şi au schimbat câteva cuvinte peste capul lui Victor. Mama plângea.

Băiatul nu şi-a mai revăzut tatăl vitreg. Gândurile străine îi spuneau că primise aripi negre, numai bune de purtat un suflet de păcătos.

Androidul care se holba la soare

(de Vic Huniade)

Mă ocupam de resetarea unui R76, modelul casnic standard, când căpitanul Sprok a dat buzna în atelier. Îl urmau doi ofițeri ai siguranței care, cu bastoanele electrice pornite, țineau sub pază un android. În mod normal, vizitele îmi sunt anunțate prin minifon. Totuşi, mai puțin surprins am fost de apariția bruscă a căpitanului, adevărata surpriză reprezentând-o androidul, un N03. Pentru cei care habar n-au ce-i un N03, o să ofer câteva lămuriri.

Înainte ca viața profesorului general S. Nacht să ia sfârşit în timpul revoluției din 2208, acesta reuşise să avanseze atât de mult cu Proiectul Pentru Dezvoltare Bionică încât, un an mai târziu, s-a descoperit un număr foarte limitat de androizi depozitați într-o încăpere secretă a laboratorului. Deşi nu se făcuseră publice decât o parte din demersurile care aveau să grăbească lansarea unei prime divizii din seria a doua de androizi, autoritățile au refuzat să ofere vreo explicație. S-a crezut că profesorul ascunsese, la rândul său, adevărata evoluție a proiectului. Motivul? Aproape fiecare venise cu o idee. Cert e că misterioşii androizi, numiți ulterior N03, au fost reținuți pentru experimente care, în ciuda promisiunilor, nu păreau să dea rezultate satisfăcătoare. Pe piață au fost lansate câteva prototipuri, nu cu mult mai avansate ca vechile serii 02. Doar că n-au mai fost la fel de stabile şi, după câteva conflicte mai mult sau mai puțin serioase, muşamalizate cu grijă, experimentele au fost oprite iar cei câțiva N03 rămaşi au fost vânduți pe sume exagerate la o licitație publică. Astfel, o parte au ajuns la alte instituții de cercetare şi cei mai norocoşi au devenit jucăriile sexuale ale unor excentrici anonimi.

Judecând după starea perfectă în care se afla, bănuiam că androidul pe care-l adusese Sprok făcea parte din a doua categorie. Dacă n-ar fi existat marcajul "N03" de pe gâtul lui, sub urechea stângă, aş fi putut să jur că era uman. Naturaleţea mişcărilor şi o sesizabilă expresie de tristeţe şi dezaprobare accentuată de privirea inteligibilă, inexistente la orice alt tip de android, ar fi indus în eroare pe oricine. Arăta ca un bărbat de treizeci de ani, cu trăsături frumoase, aproape feminine, şi un trup de atlet.

— Care-i urgenţa? l-am întrebat pe Sprok.

— Maşinăria asta nenorocită, mi-a spus el arătând spre prizonier. Resetează-l sau fă-i ceva.

— Numele meu este Plias Krott, a intervenit androidul pe un ton calm dar ferm.

— Sigur, domnule Krott. Doctore, am nevoie să-i prăjeşti nitel cipurile nenorocitului domn Krott, până ce va reveni la normal.

Sprâncenele N03-ului se încruntară şi eram sigur că dacă n-ar fi fost cei doi ofiţeri cu bastoanele lor electrice, căpitanul şi-ar fi regretat lipsa de politeţe.

— Ce-i în neregulă cu el? am întrebat.

Sprok a trecut pe lângă android, l-a bătut pe umăr, apoi s-a aşezat pe o bancă.

— A încercat să se sinucidă, mi-a spus.

— Imposibil!

— Aşa am crezut şi eu. Dar a vrut să se scurtcircuiteze cu cablurile de alimentare ale unui aeroscuter. O idee originală, nu? Şi să-l ia naiba dacă n-aş fi vrut s-o văd pe-asta, numai că proprietarul ne-a chemat la timp să-l oprim. Mi-a rănit doi oameni şi, dac-ar fi după mine, l-aş vinde la dezmembrări. Dar nu e. Iar tu, doctore, va trebui să-l repari.

Mi-am luat scanner-ul molecular. Cei doi ofiţeri au imobilizat androidul în timp ce eu am făcut testele necesare. Nu era nimic în neregulă cu el. I-am spus-o şi lui Sprok.

— Totuşi, ceva are, a protestat el. Stăpânul lui zice că nu mai răspunde la ordine. A devenit neîndemânatic. Fă tot ce e nevoie

să-l repari şi-o să primeşti o recompensă frumoasă. Dac-ar fi după mine, l-aş scoate din funcţiune până nu devine periculos.

— O să văd ce pot face. Lasă-mi-l până mâine seară.

După ce am montat o zgardă de control pe gâtul androidului, Sprok şi cei doi ofiţeri au plecat. Androidul a mers până la canapea şi s-a aşezat. Calm, cu mişcări naturale, la fel ca un om.

— Ştii ce-i asta, da? l-am întrebat eu arătând spre zgardă.

— Nu.

— O să se declanşeze dacă nu te porţi cum trebuie. Asta înseamnă să stai liniştit şi să faci tot ce-ţi spun. Poate că n-ai să simţi nimic, dar şocul electric îţi va bloca circuitele. Suficient timp încât să pot face tot ce vreau cu tine. Chiar şi să-ţi schimb întregul soft. Bine?

— Da.

Nu eram sigur că m-a înţeles. Am pornit cilindrul molecular şi i-am cerut să intre în el. S-a supus fără să protesteze, deşi am sesizat o mică ezitare în mişcările lui.

Pe ecranul principal a apărut trupul androidului, cu firele electrice, organele artificiale şi toate funcţiile lui. Nu văzusem niciodată diagrama unui N03. Era perfect. O copie exactă a anatomiei umane. L-am rescanat, i-am verificat circuitele, cipurile şi softul. Nimic. M-am gândit că Sprok se înşelase. Deşi nu-i stătea în fire. Nemaiavând altceva de făcut, i-am descărcat datele de pe discul de memorie, l-am deconectat de la aparat şi i-am cerut să aştepte. El a mers şi s-a aşezat din nou de canapea. De data asta cu spatele la mine şi cu faţa spre peretele din sticlă securizată de unde puteam să văd toată partea de vest a oraşului. Lumina soarelui de noapte cădea roşiatică printre clădiri şi colora cu un galben opac acea porţiune a laboratorului unde montasem canapeaua. După câteva ore de muncă obişnuiam să zac acolo, încălzit de razele soarelui, fără să fac nimic, iar acum, văzându-l pe android în locul meu, mi-am dat seama că ceva se întâmplase într-adevăr cu el. Fiindcă, oricât ar părea de simplu, n-o să vezi niciodată o maşinărie care să admire un apus de soare. Tot aşa cum raţiunea lor constă numai

în date şi memorie audiovizuală. Supuşi unor situații noi, nu vor şti cum să acționeze fără îndrumare.

Un mesaj pe ecran m-a avertizat că scanarea memoriei se finalizase. Mi-am montat casca şi am accesat informațiile. În mod normal, astea apar ca o înregistrare, clasificate în ordine, după dată. În cazul de față apăreau ca nişte fragmente, suprapuse sau împrăştiate aiurea. Găsisem, poate, cauza defecțiunii. Fără o memorie updatată, un android rămâne în stadiul de fabrică. Adică dispune numai de informațiile de bază, în cele mai multe cazuri insuficiente. Totuşi, modul de comportare al androidului mă asigura că nu asta era cauza.

Am continuat să caut, fără să ştiu ce anume. În cele din urmă am găsit un fişier în care, spre surpriza mea, datele erau aranjate în ordine, într-o stare impecabilă. Toate redau înregistrările vizuale legate de o femeie. Numele ei era Seona. Cumpărase androidul la licitația publică organizată de fosta companie a lui Nacht. De la început, îl tratase ca şi cum ar fi făcut parte din familia ei. În fiecare seară îl trimitea la culcare după ora zece, deşi androizii nu sunt capabili să doarmă (cel de față părea să fi găsit o metodă sau ştia cum s-o simuleze), şi îi citea dintr-o carte cu poveşti. Întotdeauna aceeaşi. În timpul zilei urmăreau amândoi ştirile, se uitau la filme vechi sau ieşeau la plimbare. Asta până într-o zi când femeia s-a îmbolnăvit. Androidul a îngrijit-o cât a putut de bine, dar în urmă cu două luni aceasta a murit. Făcând legătură cu celelalte date, am descoperit că androidul fusese cumpărat între timp de o familie, pentru diferite treburi casnice.

Aşadar, nu era nimic în neregulă cu el. Se arătau doar urmările unei folosiri necorespunzătoare. Sau, ca să mă exprim mai bine, primise o educație greşită. M-am aşezat lângă el pe canapea şi i-am pus mâna pe umăr.

— O să fie bine, androidule, i-am zis.

Arăta destul de trist când s-a uitat la mine.

— Numele meu este Plias Krott.

L-am mai bătut o dată pe umăr şi l-am conectat la aparatul de resoftare. În câteva ore am reuşit să-i înlocuiesc datele de

memorie, i-am instalat informațiile de bază şi i-am comandat un nou cip cerebral pe care aveam să-l primesc până dimineață. I-am cerut apoi să stea cuminte pe canapea, am activat senzorul de mişcare al zgardei de control şi am părăsit laboratorul.

A doua zi androidul era tot pe canapea. Nu mai puteam să fac nimic pentru el. Îşi smulsese brațul drept şi, cu ajutorul firelor electrice de la zgardă, reuşise să se scurtcircuiteze. Mi-am dat seama că mă înşelasem. Nu educația greşită îl adusese în starea aia. După ce am cercetat mai bine trecutul femeii, deoarece numai acolo puteam găsi o explicație, am descoperit că aceasta îşi pierduse băiatul într-un accident. Aşadar, ăsta fusese rolul androidului. Şi-l încheiase într-un mod magistral.

— Un nenorocit de robot depresiv, a fost de părere Sprok.

TRADUCERI

Slujba umbrelor

(de Anatole France)

- în traducerea lui **Alexandru Ioan Despina -**

Această poveste mi-a fost spusă de paracliserul bisericii Sf. Eulalie din Neuvile d'Aumont în vreme ce stăteam sub bolta Calului Alb într-o frumoasă seară de vară şi beam o sticlă veche de vin în onoarea mortului care acum îşi împlinea odihna veşnică şi care, în chiar dimineaţa aceleiaşi zile, fusese condus pe drumul de veci cu mari onoruri, ascuns de un văl presărat cu lacrimi argintii.

– Săracul meu tată care tocmai a murit – era paracliserul cel care vorbea – a fost în timpul vieţii sale gropar. Avea mereu o dispoziţie agreabilă, rezultatul, fără îndoială, al slujbei pe care o îndeplinea, pentru că adesea remarcăm faptul că persoanele care lucrează în cimitire au o fire jovială. Moartea nu-i sperie; nu se gândesc deloc la ea. Eu, de exemplu, domnule, intru noaptea într-un cimitir la fel de impasibil cum intru sub bolta Calului Alb. Şi dacă din întâmplare dau peste vreo fantomă, nu mă tulbur câtuşi de puţin de prezenţa ei pentru că mă gândesc că la fel de bine ca şi mine şi ea ar avea treburi de care să se îngrijească. Cunosc obiceiurile morţilor şi le cunosc caracterul. Într-adevăr, cunosc lucruri de care nici măcar preoţii nu au habar. Dacă ţi-aş spune tot ce am văzut, ai rămâne înmărmurit. Însă o limbă nemişcată denotă o minte înţeleaptă, iar tatăl meu, în pofida faptului că îi plăcea să sporovăiască, nu a spus nici măcar a douăzecea parte din ceea ce ştia. Ca să suplinească acest lucru, repeta de multe ori aceleaşi povestiri şi, din câte ştiu, a spus povestirea Catherinei Fontaine de cel puţin o sută de ori.

Catherina Fontaine era o femeie bătrână pe care şi-o amintea de pe vremea când era un biet copil. Nu m-ar mira dacă ar mai exista încă trei domni în vârstă în acest district care să-şi amintească de oameni care povesteau despre ea, pentru că era foarte cunoscută şi avea o reputaţie ireproşabilă, deşi era săracă. Locuia la capătul străzii Rue aux Nonnes, în foişorul care încă mai poate fi văzut acolo şi care făcea parte dintr-un vechi conac pe jumătate ruinat ce dădea spre grădina măicuţelor Ursuline. În acel foişor mai pot fi observate câteva figuri şi inscripţii pe jumătate măcinate de timp. Preotul bisericii Sf. Eulalie, domnul Levasseur, susţinea că inscripţiile în latină s-ar traduce prin „iubirea este mai puternică decât moartea", referindu-se, desigur, spunea el, la iubirea divină.

Catherine Fontaine locuia singură în acest apartament minuscul. Făcea broderii. Ştii, bineînţeles, că broderiile făcute în părţile acestea erau la mare preţ. Nimeni nu ştia nimic despre rudele ori prietenii ei. Se spunea că, pe când avea 18 ani, îl iubise pe tânărul cavaler d'Aumont-Cléry şi că s-ar fi logodit în secret cu el. Însă oamenii de caracter nu credeau astfel de vorbe şi susţinea că nu sunt nimic altceva decât poveşti scornite din pricină că purtarea Catherinei Fontaine era mai degrabă cea a unei doamne decât a unei muncitoare şi că sub hainele care o înveşmântau se ascundeau încă formele unei mari frumuseţi. Alura sa era tristă, iar la unul dintre degete purta unul dintre acele inele fasonate de bijutieri care înfăţişează două mâini minuscule împreunate. În vremurile de demult oamenii obişnuiau să-şi dăruiască astfel de inele la cununie. Sunt sigur că ştii la ce anume mă refer.

Catherine Fontaine a trăit ca o sfântă. Îşi petrecea mult timp în biserici şi în fiecare dimineaţă, indiferent de cum era vremea, se ducea să asiste la slujba de la ora şase ţinută în St. Eulalie.

Dar, într-o noapte de decembrie, pe când stătea în mica ei cameră, a fost trezită de sunetul unor clopote şi, gândindu-se că acestea anunţau slujba de dimineaţă, pioasa femeie s-a îmbrăcat şi a ieşit pe stradă. Era atât de întuneric în acea noapte încât nici măcar zidurile caselor nu erau vizibile şi nicio lumină nu

strălucea din negura cerului. Şi era atâta tăcere în acest întuneric deplin încât nici lătratul îndepărtat al câinilor nu se auzea şi nu putea simți decât un sentiment de neliniște care răzbătea din orice creatură. Însă Catherine Fontaine cunoştea fiecare piatră pe care călca şi, putând găsi cu ochii închişi drumul spre biserică, a ajuns fără niciun fel de dificultate la colțul dintre Rue aux Nonnes şi Rue de la Paroisse, unde se află casa din scânduri pe-a cărei grindă masivă stă sculptat copacul lui Iisus. În momentul în care a ajuns în acest loc a putut vedea că uşile bisericii erau deschise şi că o lumină puternică răzbătea de la lumânările de ceară. Şi-a reluat drumul şi când a trecut de intrare s-a găsit în mijlocul unei vaste adunări ce umplea pe de-a întregul biserica. Dar nu era în stare să recunoască pe niciunul dintre credincioşi şi a fost surprinsă să vadă că toți aceşti oameni erau îmbrăcați în catifele şi brocarduri, cu pene prinse în pălării şi că purtau săbii după moda unor timpuri demult trecute. Se aflau printre ei domni care aveau bastoane înalte, cu mânere din aur, şi doamne cu bentițe din dantelă fixate cu ajutorul unor piepteni în formă de arc. Cavaleri din ordinul Sfântului Luis îşi întindeau mâinile în jurul acestor doamne care aveau feţele acoperite sub voaluri ce nu le dezvăluiau decât sprâncenele pudrate şi colțul ochilor. Cu toții s-au îndreptat spre locurile lor fără a face nici cel mai mic zgomot şi, cât timp au mers, nici zgomotul ornamentelor pe care le purtau şi nici paşii pe care îi făceau nu s-au făcut auziți. Locurile cele mai de jos erau pline cu artizani tineri în jachete maronii, pantaloni de muselină şi ciorapi albaştri, iar aceştia îşi țineau mâinile în jurul taliilor unor fete frumoase, care roşeau şi îşi plecau ochii. În apropierea apei sfințite se aflau țărănci bățoase, în jupoane stacojii şi corsete dantelate care atârnau pe podea asemenea unor animale domestice, în vreme ce flăcăii, stând în spatele lor, se uitau cu ochii larg căscați şi îşi răsuceau pălăriile rotunde pe degete, iar toate aceste chipuri triste păreau centrate în jurul aceluiaşi gând, în acelaşi timp dulce şi trist. În genunchi, în locul ei obişnuit, Catherine Fontaine îl urmări pe preot apropiindu-se de altar urmat de doi servanți. Nu îi putea

recunoaşte nici pe aceştia şi nici pe preot. Slujba începu. Era o slujbă tăcută, în timpul căreia nici sunetul buzelor şi nici dangătul clopotelor nu se făceau auzite. Catherine Fontaine simți că se află sub observația şi influența misteriosului ei vecin şi când, întorcându-şi pe jumătate capul, îşi aruncă asupra lui privirea, îşi dădu seama că este cavalerul d'Aumont-Cléry, cel care o iubise şi care murise de mai bine de patruzeci şi cinci de ani. Îl recunoscu după un mic semn pe care acesta-l avea pe urechea stângă, şi, mai presus de toate, după umbra pe care genele lui lungi o lăsau pe obrajii săi. Era îmbrăcat în hainele sale de vânătoare, stacojii, cu dantelă galbenă, aceleaşi haine pe care le purta în ziua în care a întâlnit-o în pădurea din St. Leonard, cerându-i o cană cu apă şi furându-i un sărut. Îşi păstrase tinerețea şi aspectul plăcut. Când zâmbea dădea la iveală nişte dinți superbi. Catherine îi spuse pe-o voce scăzută:

„Domnule, tu care mi-ai fost prieten, şi căruia în zile demult apuse i-am dăruit tot ceea ce o fată are mai de preț, fie ca Domnul să te păstreze în grațiile Sale. O, El o să mă copleşească cu regrete pentru vina de-a nu fi renunțat la tine, pentru că este adevărat că, deşi părul mi-este alb şi mă apropii de sfârşit, nu m-am dezis de dragostea pe care ți-am purtat-o. Dar, dragul meu prieten mort şi nobil domn, spune-mi, te rog, cine sunt aceşti oameni, îmbrăcați în veşminte antice, care asistă la această slujbă tăcută?"

Cavalerul d'Aumont-Cléry îi răspunse pe-o voce mai slabă decât respirația, dar care, în pofida acestui fapt, se auzi desluşit:

„Catherine, aceşti bărbați şi femei sunt suflete din purgatoriu care l-au întristat pe Dumnezeu păcătuind la fel cum şi noi am păcătuit prin iubirea noastră, dar care nu din pricina asta au fost lepădați de Dumnezeu cât din cauza faptului că păcatul lor, ca şi al nostru, nu a fost voit.

Deşi despărțiți de cei pe care i-au iubit pe pământ, ei sunt purificați în focul purgatoriului, ei suferă chinurile absenței, care sunt pentru ei cea mai crudă tortură din câte există. Ei sunt atât de nefericiți încât unui înger din ceruri i se face milă de iubirea lor chinuitoare. Cu permisiunea Celui mai Înalt, preț de-o oră pe

noapte sunt reuniți cu iubirea lor în biserica din parohia căreia îi aparțin şi li se permite să asiste la Slujba Umbrelor, ținându-se de mână. Astfel stau lucrurile. Dacă mi s-a permis să te pot vedea înainte de a-ți da obştescul sfârşit, această permisiune mi-a fost acordată special de Dumnezeu."

Iar Catherine i-a răspuns.

„Aş muri bucuroasă, dragul meu, dacă mi-aş putea recăpăta frumusețea care-mi aparținea când ți-am dat atunci să bei în pădure."

Şi-n timp ce astfel îşi vorbeau, un slujnic bătrân începu să treacă prin mijlocul mulțimii cu un platou mare din aramă în care aceştia lăsau să cadă, fiecare când îi venea rândul, monezi străvechi, ieşite demult din circulație: scuzi de şase livre, florini, ducați şi creițari, toate cădeau în tăcere pe platou. În momentul în care a ajuns în apropierea cavalerului, acesta a lăsat, la rândul său, să cadă un luis, care nu a scos, în căderea sa, niciun fel de zgomot.

Slujnicul bătrân se opri în fața Catherinei Fontaine, care se apucă să caute prin buzunare fără să găsească nici măcar o lețcaie. Atunci, nevrând să permită ca platoul să treacă fără ca ea însăşi să ofere ceva, îşi scoase de pe deget inelul pe care cavalerul i-l dăruise cu o zi înainte să moară şi îl aruncă pe platoul de aramă. În momentul în care acesta căzu, un sunet asemănător unui dangăt puternic de clopot se făcu auzit, iar când sunetul se reverberă, cavalerul, slujnicul, preotul, doamnele şi cavalerii lor, întreaga adunare, toate dispărură dintr-o dată; lumânările se stinseră, iar Catherine Fontaine rămase singură în întuneric.

Sfârşindu-şi povestea, paracliserul luă o gură sănătoasă de vin, rămase dus pe gânduri o clipă, după care reluă spunând aceste vorbe:

— Ți-am spus această poveste exact în modul care tatăl meu mi-a spus-o de atâtea şi atâtea ori şi tind să cred că este adevărată, pentru că se potriveşte din toate punctele de vedere cu ceea ce am observat din manierele şi obiceiurile celor care s-

au stins din viață. Încă din copilărie am fost atent la morți şi ştiu că obişnuiesc să se întoarcă după ceea ce au iubit.

Din această pricină se întâmpla ca persoane care au murit să bântuie noaptea prin oraş după comorile pe care le-au ascuns în timpul vieții lor. Îşi păzesc cu strictețe aurul, însă, în loc să-i ajute acest lucru, mai mult se întoarce împotriva lor; nu este un lucru rar să dai peste bani ascunşi într-un loc bântuit de fantome. În acelaşi fel, soții morți se întorc noaptea pentru a-şi hărțui soțiile care s-au aventurat într-o a două căsnicie şi aş putea cu uşurință să numesc câțiva care şi-au păzit mai bine soțiile după ce-au murit decât au făcut-o în timpul vieții.

Astfel de treburi sunt condamnabile pentru că, drept să fiu, nu este treaba morților să stârnească gelozii. Cu toate acestea, îți spun ce-am observat. Este un lucru de care ar trebui să se țină cont când vine vorba de căsătoria cu o văduvă. Şi-n plus, povestea pe care ți-am spus-o este vrednică şi dintr-un alt punct de vedere.

În dimineața următoarea acelei nopți extraordinare, Catherine Fontaine a fost descoperită moartă în camera sa. Iar heraldul bisericii din St. Eulalie a găsit în platoul de aramă folosit la colectarea banilor un inel de aur cu două mâini împreunate. Iar eu nu sunt genul de om care să facă glume. Ce-ai spune dacă am mai comanda înc-o sticlă de vin?

FOILETON – experiment SF

Republica - V

(fragment **de Lucian Dragoş Bogdan)**

— Cum ai spus? mugi Elohi-barat.

Chipul ridat al aghiotantului păli. Abia atunci îşi dădu seama că folosise involuntar expresia pe care o auzise printre oameni. De când se hotărâse să-şi ia o soție umană, Elohi-barat îl trimisese să învețe despre această specie şi, mai ales, despre bolile şi tratamentele folosite.

— Stăpâne…? murmură aghiotantul înfricoşat.

— „Doamna Noastră”? Ai stat atât de mult printre dobitoacele alea umane încât ai ajuns să crezi că o muiere netrebnică a devenit stăpână?

Sabia baratului din dreapta guvernatorului ieşi pe jumătate din teacă. Chipul aghiotantului deveni străveziu, iar sudoarea rece şi urât mirositoare caracteristică rasei sale îi îmbroboni fruntea. Isidora se săltă cu greu într-un cot şi ridică mâna împăciuitor:

— Mi-a salvat viața, stăpâne Elohi! Te rog, cruță-l!

Un icnet şocat se auzi dinspre suita guvernatorului. A-i cere lui Elohi-barat să-şi schimbe decizia constituia un adevărat sacrilegiu. Se aşteptau ca necruțătorul lor stăpân să ordone decapitarea amândurora. Ultimele evenimente îl determinaseră însă pe Elohi-barat să cumpănească altfel lucrurile. Privirea sa încruntată se îndreptă asupra viitoarei sale soții:

— Parcă ți-am ordonat să rămâi în turn până la nuntă! tună.

Isidora îşi muşcă buzele. Se uită grăbită în jur. Ultimele amintiri le avea din sala de ceremonii a palatului. Acum se afla în interiorul unui cort. Cu siguranță că explozia fusese urmată

de evenimente deosebite. Poate chiar cele de care se temuse. Şopti:

— Aşa este, stăpâne! Dar... viața ta e în mare pericol. Iar eu m-am gândit la o cale de a o proteja.

Simpla idee că Elohi-barat n-ar fi destul de puternic pentru a se apăra singur era o blasfemie. Venite din partea unei femei, cuvintele nu puteau avea decât un singur deznodământ. Baratul care-şi trăsese sabia de jumătate din teacă îşi desăvârşi gestul. Ridică lama lată deasupra capului, decis să spintece spurcăciunea din fața sa la primul semn al stăpânului. Elohi-barat, întunecat ca noaptea de afară, rămase nemişcat. În liniştea care se aşternu în cort se auziră paşi care se apropiau pe iarbă. Pânza de la intrare se dădu la o parte şi un barat plin de răni îşi făcu apariția:

— Raz va drar, Elohi-barat! Făcu o plecăciune: S-au reunit şefii de clanuri!

Guvernatorul se răsuci pe călcâie şi ieşi ca o furtună, fără a da vreun ordin. Liota de slujitori îl urmă. Călăul improvizat rămase o clipă cu sabia suspendată în aer, apoi o puse la loc în teacă şi scuipă în direcția celor două creaturi căzute în dizgrație.

Aghiotantul ştia că nu obținuseră decât o amânare. Era însă un prilej ca să-şi ducă îndatoririle mai departe, indiferent cât de sumbru arăta viitorul. O îndemnă pe Isidora să se întindă şi-i masă tâmplele cu ulei aromat. Îi dădu apoi să bea o fiertură în care presărase semințe.

— Asta te va linişti, îi spuse. Nu trebuie să faci efort acum, trupul tău încă e slăbit.

Isidora îl ascultă docilă. Bău lichidul alb care semăna la gust cu laptele îndulcit. Se întinse pe pernele din mijlocul cortului şi imaginile îi reveniră în spatele ochilor la fel de vii ca în urmă cu... - cât timp petrecuse, oare, inconştientă? Nu ştia şi nici nu dorea să-l întrebe pe aghiotant. Preferă să ignore ce se întâmpla în jurul ei şi să se piardă în lumea din spatele pleoapelor. În amintirea dureroasă.

Amadi apăruse ca prin minune în camera ei din turn. Nu ştia de unde - probabil din vreun tunel secret despre care agentul aflase trecând prin mari pericole. Ea tocmai îngrijea de florile micuțe, cu petale multicolore, de pe pervazul geamului prevăzut cu bare groase de oțel. Când auzise mişcare, crezuse inițial că era vreo slujnică trimisă s-o servească sau să facă ordine. Doar când paşii familiari se apropiaseră pe lemnul negeluit al podelei se întorsese, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Amadi?! Tu...?

El o luase în brațe şi o sărutase apăsat, cu patimă. Isidora aproape îşi pierduse răsuflarea până când buzele li se îndepărtaseră.

— Ce cauți aici? îl întrebase speriată. Cum ai intrat? Dacă te prind...

— Nu mă va prinde nimeni! bravase el. Am venit să-ți cer să mai ai răbdare câteva ore. Captivitatea ta va lua sfârşit!

Bucuriile se succedau una după alta. Aproape că nu-i venise să creadă.

— Cum? întrebase plină de speranță.

— Ozul-barat va ataca în seara aceasta palatul, cu armata lui de roboți. Odată ce Elohi-barat va fi ucis, vei fi liberă!

Ceva o făcuse să nu se entuziasmeze aşa de mult precum ar fi trebuit. Un lucru nedefinit, un avertisment nerostit.

— De unde ştii?

— Contează? Amadi mimase nepăsarea: Important este că vei scăpa din mâna acestui monstru blestemat!

Isidora îşi încleştase degetele pe mâneca lui şi-l privise grav în ochi:

— Amadi, spune-mi de unde ştii!

El ezitase, iar ea pricepuse atunci că se petrecuse ceva grav.

— Agenția a decis să facem un pact cu Ozul-barat. Îl vom încuraja să țintească mai sus de Samir. Cu ajutorul armatei sale de roboți şi a trupelor loiale încerca să-l detroneze pe Împărat! Războiul civil va instaura haosul printre barați, dezbinându-i. Noi putem profita de asta pentru a ne cuceri independența, pentru a transforma în realitate idealul Republicii oamenilor!

Isidora simțise un pumnal de gheață în inimă. Ochii i se măriseră îngroziți.

— Amadi! Asta e nebunie! E periculos să-i dai mai multă putere lui Ozul-barat. Roboții lui...

— Roboții lui nu sunt un pericol pentru noi. Avem nanocipul.

— Riscul e prea mare, Amadi...

El n-o mai lăsase să continue. Îi acoperise buzele cu degetul arătător, apoi o sărutase grăbit.

— Totul va fi bine, iubita mea! Iar când nebunia va lua sfârşit, noi doi vom putea fi împreună!

Graba cu care părăsise încăperea - printr-o bortă ascunsă în spatele şemineului - o făcuse să creadă că primise un avertisment de la costumul lui. Într-adevăr, la câteva clipe după ce dispăruse, uşa grea a camerei din turn se dăduse în lături. Unul dintre barații puşi de strajă intrase înăuntru şi cercetase bănuitor încăperea.

Isidora îl ignorase. Veştile primite de la Amadi i se păruseră extrem de grave, iar alegerea Agenției o eroare cumplită. Se înşelau amarnic. Elohi-barat era malefic, dar nici Ozul-barat nu era mai prejos. A-l înlocui pe unul cu celălalt n-ar fi adus nimic bun. Nu puteai să te joci cu cineva atât de periculos şi să speri că totul avea să fie bine. Puterea corupea.

Ea ştia.

În minte îi reveniseră chipurile celor doi: Ama şi celălalt Amadi, cel de pe Pământ. Partenerii ei din vremurile când lumea părea un loc frumos şi lipsit de griji pentru trei adolescenți plini de viață. Totul fusese minunat până când Amadi începuse să urce în ierarhia socială. Ama îl urmase, dar Isidora văzuse semnele care o puseseră în gardă.

Aceleaşi semne pe care le vedea şi acum.

Plânsese zile în şir când, peste luni de zile, cei doi fuseseră acuzați de acte de corupție şi sfârşiseră executați în piața publică. Ea era deja pe Barateea, alături de tatăl ei, Demetros. Avea pe altcineva, un tânăr din Agenție alături de care crezuse că putea duce o viață tihnită. Dar fusese trimisă aici, pe Samir, unde cunoscuse un alt Amadi.

Şi, aşa cum simțise pe vremuri că iubiții ei mergeau pe o cale greşită, aşa era sigură şi acum că Agenția era pe cale să declanşeze ceva periculos. Înainte ca străjerul barat să se retragă dincolo de uşă, luase deja hotărârea. O duruse sufletul, simțise că nu-şi mai aparținea, dar acționase înainte de a fi prea târziu.

Ştia că putea fi acuzată de trădare, dar era convinsă că, în comparație cu alternativa, gestul ei avea să producă un dezastru mai mic. Trebuia să-l avertizeze pe Elohi-barat şi-i ceruse străjerului s-o ducă în sala de ceremonii.

Licoarea pregătită de aghiotantul lui Elohi-barat îşi făcea deja simțite efectele. O stare de toropeală i se strecură în trup, plăcută, reconfortantă. Înainte de a adormi, se întrebă dacă nu cumva fusese cucerită de acest Amadi doar pentru că numele său îi amintea de iubirea pierdută, rămasă ca o rană în sufletul ei.

*

Norii începuseră să se adune pe cerul nopții, acoperind complet una dintre cele două luni. Amenințarea furtunii era în deplină rezonanță cu întunericul din sufletul lui Elohi-barat. Răgetele krakstarilor din ocolul improvizat sporeau impresia deprimantă a atmosferei sumbre.

Guvernatorul mergea înnegurat, cu paşi apăsați, însoțit de suita rămasă tăcută. Mulți dintre cei apropiați muriseră în bătălia de la palat. Luată pe nepregătite, garda sa făcuse cu greu față atacatorilor conduşi de Ozul-barat. Şi, oricât de aprigi ar fi fost, nu fuseseră pe potriva roboților demonici pe care acesta îi adusese cu el. Nici androizii nu se dovediseră adversari pe măsura maşinăriilor cu patru brațe. Slujitorii săi luptaseră cu dăruire, sacrificându-şi viața pentru a-l proteja pe el şi pe viitoarea lui soție. Comandantul gărzii, Hakan-gul, fusese de o eficiență înspăimântătoare. Ştia că între zidurile castelului aveau să fie masacrați mai devreme sau mai târziu. Aşa că organizase o

retragere grăbită, salvând din camerele lor şi pe celelalte cinci soții care-i însoțiseră pe Samir.

Cu ocazia aceea, Elohi-barat avusese ocazia să se convingă de priceperea slujitorului său. Fără ştirea lui, acesta căutase clanurile samirene care nu agreau conducerea lui Ozul-barat. Înainte ca guvernatorul să fi păşit pe planetă, pregătise deja un loc de retragere pentru situații de urgență, minunat apărat de formele de relief care-l înconjurau şi beneficiind de sprijinul secret a două clanuri. Poate că, atunci când îl pregătise, Hakan-gul nu se gândise că lucrurile urmau să ia o întorsătură atât de proastă. Dar precauția lui, provenită din spiritul iscoditor şi mereu neîncrezător în cei din jur, le salvase viața.

De la palat, fugarii se retrăseseră spre locul pregătit de comandantul gărzii. Prea sigur pe victoria lui, Ozul-barat făcuse greşeala să creadă că era de ajuns să trimită în urmărirea lor un singur corp de armată. Dar Hakan-gul învățase bine traseul pe care-l aveau de urmat. Într-un defileu mlăştinos pregătise în grabă o ambuscadă suficientă pentru a masacra urmăritorii care nu se aşteptau la aşa ceva. Apoi îi condusese pe fugari în fortăreața naturală, unde organizase apărarea. Ştiau cu toții că, mai devreme sau mai târziu, Ozul-barat va afla că se pripise şi avea să vină acolo cu grosul armatei.

Hakan-gul trimisese mesageri către clanurile cu care luase legătura înainte de descinderea pe Samir a Guvernatorului şi le invitase la discuții. Cinci samireni aşteptau acum în picioare, cu chipurile ascunse de umbrele întunericului. Torțele şi mici lămpi cu mini-generatoare desenau măşti mişcătoare pe fețele lor. Unul dintre ei era samirean get-beget – o ființă îndesată, semi-acvatică, cu trup butucănos şi tentacule –, trei erau barați, iar unul om.

— Sunt clanuri mari? şopti către Hakan-gul în timp ce se apropiau.

— Nu sunt dintre cele mai importante, Mărite Elohi-barat. Dar e tot ce avem, deocamdată.

— Poate că nu, murmură enigmatic Guvernatorul.

Ochii săi răutăcioşi scrutau chipul omului. Cei cinci oaspeți stăteau grupați într-o poziție defensivă vizibilă. Condiționarea etichetei îi determină pe cei trei barat să se încline respectuos când Elohi-barat ajunse în fața lor.

— Aya da dyr! salutară ei.

— Aya da dyr! răspunse Guvernatorul.

Omul salută scurt din cap, iar samireanul făcu un semn discret cu un tentacul.

— Ozul-barat a comis un act grav de trădare, mugi Elohi-barat. Acum am aflat cine sunt prietenii şi cine sunt duşmanii!

Hakan-gul notase cu grijă toate clanurile care nu-i săriseră în ajutor în înfruntarea de la palat. Pe cele ale căror reprezentanți stătuseră pasivi avea să le extermine. Celor care se alăturaseră lui Ozul-barat avea să le tortureze fiecare membru al clanului.

— Noi suntem prieteni, lătră unul dintre barați.

— Mă bucur să aud asta. Nu vă voi uita când voi părăsi Samirul.

— Asta e mai greu, Mărite Elohi-barat! interveni al doilea barat. Platformele de lansare sunt în mâna lui Ozul-barat. E greu de organizat un transport spre şi dinspre Samir fără ştirea lui. Vă putem evacua pe toți în timp, strecurându-vă încet-încet în navele comerciale care pleacă. Şi asta doar după ce trece o vreme, iar spiritele se mai liniştesc.

— Încet? scuipă unul dintre cei aflați în suita lui Elohi-barat. Barații nu fac nimic încet şi discret. Noi suntem...

Un gest al Guvernatorului îl reduse la tăcere.

— Altceva ce-mi oferiți?

— Provizii, ca să puteți sta aici pe termen nelimitat. Sabotarea minelor de cristalită. Raiduri împotriva punctelor de aprovizionare şi a centrelor comerciale. Lupte de gherilă împotriva armatei lui Ozul-barat.

— Mărunțişuri! mârâi cel care comentase şi înainte.

Elohi-barat se răsuci rapid şi-l pocni peste față, aruncându-l pe pământul reavăn.

— Hakan-gul, rosti el, ai grijă ca oaspeții noştri să mănânce şi să se odihnească. Tu! arătă spre om. Vino cu mine!

Se îndepărtă cu paşi grăbiţi de ceilalţi, urmat de omul care rămăsese tăcut şi de gărzile de corp. Hakan-gul lătră nişte ordine răguşite, apoi li se alătură. Guvernatorul îi conduse spre cortul unde o adăpostiseră pe Isidora. Când intrară, aghiotantul sări imediat în picioare. Femeia adormise pe perne.

— Trezeşte-o! porunci Elohi-barat.

Cu coada ochiului studia reacţiile omului care-l însoţea. Acesta tresări uşor când o văzu pe femeie, dar nu comentă. Isidora se trezi greu, iar aghiotantul o îndemnă să bea o cupă cu un lichid amărui ca să-şi revină. Pupilele femeii se dilatară când văzu că Elohi-barat era însoţit de un om. Se ridică în picioare. Loviturile cauzate de explozie îi îngreunau mişcările.

— Ea va fi noua mea soţie, spuse Elohi-barat arătând spre femeie. Una dintre voi!

Omul rămase rezervat.

— Cheamă alături de mine toţi oamenii de pe Samir! Oricine mă va susţine să zdrobesc acest vierme putred va primi de la Împărat funcţii şi bogăţii!

— Stăpâne Elohi, interveni Isidora. Asta nu va fi de ajuns.

Înghiţi cu greu şi-şi căută cuvintele. Simţea gustul sălciu al trădării pe limbă, dar ştia că aceea era singura cale de a împiedica greşeala Agenţiei.

— Vei cumpăra oameni, dar la fel va face şi Ozul. Pentru a atrage cât mai mulţi oameni alături de tine, e nevoie de un simbol. Şopti: Mă ofer să fiu eu acela.

Fruntea zbârcită a Guvernatorului se adună şi mai tare.

— Asta am spus şi eu, şuieră.

— Stăpâne, faptul că vei face din mine încă o soţie printre multele nu va fi de ajuns. Mai ales că, spre deosebire de femeile barate, eu nu-ţi pot oferi un urmaş. Mergea pe gheaţă subţire şi se grăbi să continue: Ştiu că asta este tradiţia barată şi nu vreau s-o încalc. Dar, pentru a deveni un simbol al omenirii, ar trebui să capăt un statut special printre celelalte soţii ale tale.

— Asta e blasfemie! urlă Hakan-gul şi-şi trase sabia din teacă, aşa cum o mai făcuse şi ceva mai devreme.

Rămase cu sabia în aer, aşteptând un semn al Guvernatorului. Sub chipul înnegurat al lui Elohi-barat se ascundeau gânduri necunoscute celor de faţă. Privi pe rând la aghiotantul său, apoi la Isidora şi la musafirul uman. Ceva din fiinţa acestuia din urmă trăda interesul pe care i-l stârnise discuţia.

Isidora sesiză şi ea reacţia omului. Nu ştia cine era şi de ce îl adusese acolo Elohi-barat. Spera doar să fie garanţia că Guvernatorul nu-l va lăsa pe baratul său furios să-i pună capăt vieţii. Soarta ei atârna de un fir de aţă. La fel şi soarta omenirii.

Dacă ar fi reuşit să-l influenţeze acum pe brutalul Guvernator, putea spera că - având tact şi răbdare - l-ar fi putut folosi şi în viitor, croind omenirii o soartă mai bună. În timp ce aştepta înfrigurată răspunsul lui Elohi-barat, o întrebare îşi croi loc în mintea ei: Şi dacă avea să se deprindă cu puterea, uitând scopul nobil de la care pleca acum? Dacă avea să cadă în aceeaşi capcană în care se prinseseră iubiţii ei de demult?

*— Următorul fragment îi va aparţine **Luminiţei Dobrea** —*

CINEMA SF

The Lawnmower Man

(de Marcel Gherman)

La momentul lansării sale în 1992, pelicula cybepunk „The Lawnmower Man” a constituit un adevărat moment de revelație, bucurându-se de un succes deosebit printre tinerii pasionați de computere şi fascinați de concepte noi precum realitatea virtuală şi ciberspațiul. Filmul demonstrează potențialul uriaş al tehnologiilor computerizate, ce au puterea de a-l transforma pe om în mod radical. Astăzi este evidentă contribuția imensă a computerelor şi a Internet-ului la educație, cultură şi la libertatea accesului la informație.

Dilemele pe care le implică aceste tehnologii revoluționare, abordate în film, au fost analizate pe la începutul anilor 90 de către Timothy Leary, care trasa paralele între psihedelic şi ciberspațiu. Astăzi problema impactului social şi uman al ciberneticii este dezvoltată spre noi orizonturi de către adepții aşa-numitei mişcări transumaniste, reprezentate de un grup de oameni de ştiință ce îşi propun să-l transforme pe om în cel mai radical mod, pentru a-l elibera, după cum pretind aceştia, de sub „tirania biologiei”.

Sociologul Francis Fukuyama se declară în schimb un adversar al transumanismului. Acesta întrezăreşte în bioinginerie

pericolul de a anula însăşi natura umană şi principiile morale. Fukuyama a fost pentru o perioadă membru al unei Comisii de Bioetică subordonate Casei Albe, instituită imediat după ce preşedintele Bill Clinton a lansat un decret de interzicere a clonării umane. Aceste probleme legate de implicațiile etice ale implementării noilor tehnologii sunt popularizate în jocul de computer „Deus Ex 3 Human Revolution”

„The Lawnmower Man” („Omul care tunde iarba”) descrie povestea lui Jobe (interpretat de Jeff Fahey), un retardat, pe care tehnologiile de realitate virtuală, în asociere cu droguri psihoactive, îl transformă mai întâi într-un supraom, iar apoi într-un monstru. Profesorul Angelo (Pierce Brosnan), un cercetător în domeniul militar, are imprudența de a-l folosi pe Jobe drept cobai uman pentru experimentele sale.

Evenimentele iau o întorsătură neaşteptată atunci când patronii profesorului Angelo află despre experimentul său neautorizat şi-i introduc lui Jobe nişte preparate menite să-i amplifice agresivitatea, pentru a explora potențialul militar al noii descoperiri. În final Jobe capătă o putere de zeu şi întreprinde o tentativă de a cuceri întreaga lume. După cum anunță Jobe, metamorfoza sa finală va fi marcată de apelurile simultane ale tuturor telefoanelor de pe planetă.

„The Lawnmower Man” a avut la origine un scenariu semnat de Stephen King. Însă cunoscutul prozator a rămas atât de nemulțumit de rezultatul final, încât a cerut să-i fie şters numele din titrele filmului. Probabil Stephen King ar fi văzut în această producție doar o poveste despre „un retardat care devine un geniu”. Un scenariu care s-ar fi înscris perfect în obsesiile sale pentru referințe la copilărie şi la personaje insipide, ceea ce s-ar putea numi un „sindrom Pinocchio”. Se pare că de aceeaşi afecțiune suferă şi un alt mare artist al contemporaneității, regizorul Steven Spielberg, cu ai săi ET, AI şi War of the Worlds (în ultimul ET declanşează atentatele de la 11 septembrie).

Producătorii filmului au abordat acest subiect dintr-o altă perspectivă, fiind mai degrabă fascinați de marea aventură ciberspațială. O replică a doctorului Angelo, în care îşi exprimă

exaltarea în fața creației sale, este deosebit de semnificativă: „Uneori am impresia că am descoperit o nouă planetă. Pur şi simplu, trebuie să vă prezint unul dintre continentele ei.”

Emoțiile pe care le trăiesc exploratorii universului interior sunt la fel de intense precum cele ale unui Columb ajuns la țărmul Americii sale.

Un trailer al filmului The Lawnmower Man:
http://youtu.be/YCxFGxqLsHE

Scena finală din The Lawnmower Man:
http://youtu.be/doAnB5_eDnw

RECENZII

„Armata moliilor”

(de Liviu Radu)

(recenzie de **Teodora Matei**)

Luptătorii cap-de-berbec duc o luptă în deşert cu oştenii-umbră, cei cu două dimensiuni. Unde? În apropiere de Terimeea. De ce? Pentru că fiecare armată se supune câte unui vrăjitor însetat de putere. Cum se termină lupta? Cum decide balaurlătorul.

M-a dus gândul la poveştile orientale, unde personajele se intersectau în aventurile lor şi interveneau, fără să ştie, în destinul comunității. Diferența o fac anecdotele moderne, referirile la studii de piață şi marketing.

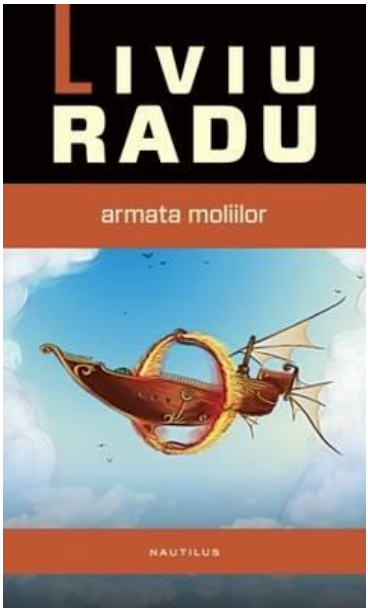

Personajul principal, Taravik, e un curier ce preia diverse misiuni prin deşert călare pe pegasul Kostik, cel cu o singură aripă, mult mai înțelept decât stăpânul său. Din dorința de a recuceri femeia iubită, pe Marieța, Taravik descuie poarta închisă a trecutului. Un alt personaj o va deschide, devenind gazda unui vrăjitor neîmpăcat cu lumea întunericului.

E un tărâm imaginar, unde statuile zeilor fac cu ochiul aleşilor, iar pegasul ține lecții moralizatoare în timp ce străbate deşertul. Balaurii ce nu pot

scuipa flăcări încearcă să sufle jăratic, se opăresc şi beau apă rece, iar asta le provoacă o laringită. Când sunt călcați pe coadă (la propriu), îşi descoperă puteri pe care nu le bănuiau.

Deşi asistă la diverse manifestări ale fantasticului, viața personajului principal nu e influențată de acesta. Împreună cu Marieța cea muncitoare şi hotărâtă, se mută în casa obținută de ea după dezvoltarea unei afaceri şi se pregăteşte, alături de Kostik, pentru noi aventuri.

Ce a adus nou: alături de un vrăjitor, progresul nu mai necesită tehnologie.

Cu ce am rămas: „Unii nu-şi dau seama niciodată de faptul că soarta le este binevoitoare. Li se pare că viața este un şir de întâmplări cu efecte favorabile pentru ei şi cu urmări catastrofale pentru alții. Nu se gândesc nicio clipă că nimic nu-i întâmplător şi că totul a fost pregătit din timp pentru cei iubiți de zei. Pe de altă parte, zeii sunt, în mare măsură, ipocriți. Poate că fac asta pentru binele nostru, poate că noi nu suntem pregătiți - moral şi intelectual – să acceptăm lumea aşa cum este şi avem nevoie ca adevărul să fie înfrumusețat un pic. Căci zeii ne-au tot vorbit despre liberul-arbitru, despre dreptul omului de a-şi alege drumul în viață şi de a opta pentru virtute sau pentru păcat. Dar iată, din când în când apare câte un detaliu, câte un mic amănunt, scos la iveală de cineva incapabil să-i priceapă înțelesul, care demonstrează că cel puțin unii dintre noi nu au nevoie să aleagă, pentru că au ales alții pentru ei.”

„Penelopiada”

(de Margaret Atwood)

(recenzie de **Alexandru Lamba**)

Despre aventurile lui Ulise, eroul Odiseei lui Homer, uneori numit Odiseu, toată lumea a auzit. Astăzi, la mai bine de trei mii două sute de ani de la războiul troian şi presupusa călătorie de întoarcere a eroului nostru spre Itaca, cetatea sa, mitul său nu numai că dăinuie, dar este mai în vogă ca oricând. Putem, aşadar, presupune că, în timpul vieții sale, această aventură i-a fost încă şi mai cunoscută? Greu de apreciat. Probabil că mulți dintre contemporanii săi o cunoşteau. Pe Margaret Atwood însă o interesează doar ce anume ştia soția sa. Vă amintiți acea femeie, acea apariție pasageră, care țese şi distruge un giulgiu şi-şi aşteaptă bărbatul să se întoarcă? Cum o chema… ăăă.. ah, da, Penelopa! Nu merită oare şi ea onoarea unei epopei? Păi, veți spune, probabil, de ce să merite? Tot ce face ea e să stea liniştită acasă, în vreme ce bietul Ulise înfrunta stihii şi primejdii nebănuite, toate cu chipul ei în fața ochilor, trăgându-şi forța de a merge mai departe tocmai din dragostea pe care i-o purta.

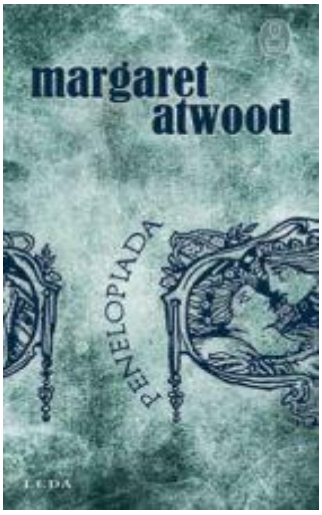

Aşa să fi fost oare? Să fi fost aventurile lui Ulise chiar atât de spectaculoase, luptele sale atât de cinstite, încercările trecute cu atât de multă noblețe? Să fi fost ciclopul, sirenele sau zeița cu care eroul nostru se confruntase acele creaturi de natură supranaturală, sau doar nişte hiperbolizări prin minte de bețiv a unor personaje pe cât de comune pe atât de

triviale? Să fi fost aventura întoarcerii acasă o luptă disperată cu voința zeilor, sau doar un prelung bar crawl antic? Dar despre Penelopa, ce să credem? Să fi fost oare viața ei atât de uşoară ca femeie singură la conducerea unei cetăți? Să-i fi fost la îndemână să-i stăpânească pe nenumărații pretendenți care roiau în jurul ei, să-şi țină fiul în siguranță printre uneltirile lor şi cămările pline în nesfârşitul şir de banchete pe care nu avea încotro decât să le dea în cinstea oaspeților? Dar să facă toate acestea fără nicio certitudine că-şi va mai vedea vreodată soțul şi ştiind că frumusețea proprie nu era nici pe departe comparabilă cu cea a verişoarei sale Helena, iar laudele cu care era permanent înconjurată prețuiau exact cât prețuia şi Itaca. Ce-a ajutat-o să reziste?

Pentru a răspunde acestor întrebări există Penelopiada. Pentru acestea şi pentru a face – tardiv, ce-i drept – dreptate, într-o lume patriarhală, complet ignorantă, şi bietelor sclave, pripit ucise de mahmurul Odiseu, revenit în sfârşit acasă, sub o deghizare ieftină, care, crede el, ar fi putut-o înşela pe cea care-l cunoştea mai bine decât oricine altcineva.

Lumea nu este cinstită. Pe unii îi ridică în slăvi şi le atribuie calități morale acolo unde nu este decât hedonism, iar pe alții – altele în cazul nostru – le numeşte trădătoare, le condamnă la moarte şi le execută într-o clipită, deşi tot ce-au făcut a fost să-şi asculte stăpâna. Nici zeii nu sunt. Unii muritori primesc de la ei frumusețe, alții viclenie, alții inteligență răbdare şi stoicism. Penelopiada lui Margaret Atwood nu va schimba aceste lucruri. Însă va spune în sfârşit şi povestea din umbra epopeii, cea fără strălucire şi glorie, povestea veşnic ignoratelor femei eroine. Citeşte-o! Odiseea nu va mai fi niciodată ce a fost.

„În iarba înaltă”

(de Stephen King şi Joe Hill)

(recenzie de **Alexandru Lamba**)

Dacă nu eşti un mare cunoscător al literaturii horror, cu o sută de romane şi o mie de povestiri de acest gen citite deja, ci doar un simplu cititor la primele întâlniri cu fenomenul, atunci „În iarba înaltă” de Stephen King şi Joe Hill este exact lectura potrivită. Simplă şi uşor de urmărit, combină toate elementele caracteristice, ca într-o prefață de prezentare a genului. Avem omniprezentele victime, naive şi neştiutoare, animate de cele mai bune intenții, peisajul hâd, care obstrucționează percepțiile şi încarcerează, încercările de evadare predestinate eşecului, cadavrele mutilate, violența dusă la extrem şi absurd... Am uitat ceva? Ah, da, am uitat motorul cumplitei intrigi, misterul întrupat prin prezența străveche şi omniscientă care se hrăneşte cu suflete. În iarba cea înaltă şi deasă care separă oamenii şi-i poartă oriunde vrea ea, există ceva. Ceva ce-i dă voință şi cunoaştere. Iarba ştie! Şi te va ține cu sufletul la gură de la început la sfârşit, când te vei trezi strigând: „Nu mergeți acolo!”

În schimb, dacă ți-ai petrecut ultimii ani ai vieții devorând scenarii de groază, ai toate şansele să rămâi neimpresionat după lectură. Cărările mult prea bine bătătorită pe care umblă personajele, cadrele clasice şi acțiunile relativ previzibile nu te vor face să-ți rozi unghiile de groază, ci mai degrabă să caşti. Nu vei lăsa totuşi povestirea neterminată, oricât ai fi de sătul de horror, vei ține să o termini, măcar pentru a-ți confirma intuițiile.

Cu un scenariu destul schematic schițat, un conflict minimalist şi personaje stereotip, povestirea nu atrage atenția decât prin supra-potențarea sentimentului de angoasă. Repetarea obsesivă a suferințelor, demența, violența barbară, necrofagia şi canibalismul creionează o atmosferă terifiantă, dar parcă neverosimilă. Efectele vizuale sunt puternice, te vei regăsi, ca cititor, privind cu ochii minți peisajele în întreaga lor hidoşenie, dar nu vie fi, pentru nicio clipă, tentat să le atribui acestei lumi.

Finalul ciclic, aducând noi personaje, la fel de stereotipare, carne de tun pentru iarba omniscientă şi omnipotentă, nu convinge nici el prea mult. Nu vei rămâne cu mai nimic altceva decât cu spaima – dacă ai avut-o şi pe aceea – şi, poate, cu dorința de a vizita şi tu „cel mai mare ghem din lume" şi de a-ți cumpăra un tricou.

Stephen Edwin King

(n. 21 septembrie 1947) este un autor american contemporan de horror, suspans, science fiction şi fantasy. Cărțile sale s-au vândut în mai mult de 350 de milioane de exemplare, multe dintre ele fiind adaptate pentru micul sau marele ecran. El a publicat până acum cincizeci de romane, dintre care şapte sub pseudonimul „Richard Bachman", şi cinci cărți de non-ficțiune. A mai scris aproape două sute de povestiri scurte, multe dintre ele făcând parte din nouă colecții de ficțiune scurtă.

Joseph Hillstrom King (n. 4 iunie 1972), cunoscut ca Joe Hill, este un autor american de proză şi benzi desenate. El a publicat până în prezent trei romane şi o colecție de povestiri scurte. Tot el este autorul unei serii de benzi desenate. Părinții săi sunt scriitorii Stephen şi Tabitha King.

Povestirea „În iarba înaltă” a fost publicată în Colecția de Povestiri Ştiințifico-Fantastice Anticipația nr. 6, alături de un foarte amplu articol despre literatura Horror, semnat de MIRCEA PRICĂJAN

Tot acolo veți putea citi povestirea: „Ape negre” de Ştefana Cristina Czeller, o superbă operă gothic-horror cu accente polițiste, o reverberație actuală, plină de ocultism şi magie neagră, a trădărilor şi crimelor de pe vremea țarului Nicolae al doilea al Rusiei.

Coperte potrivite - I

(de John Dobro)

Coperte de cărți în viziunea unui cititor:

Victor Kernbach - Vacanţele secrete

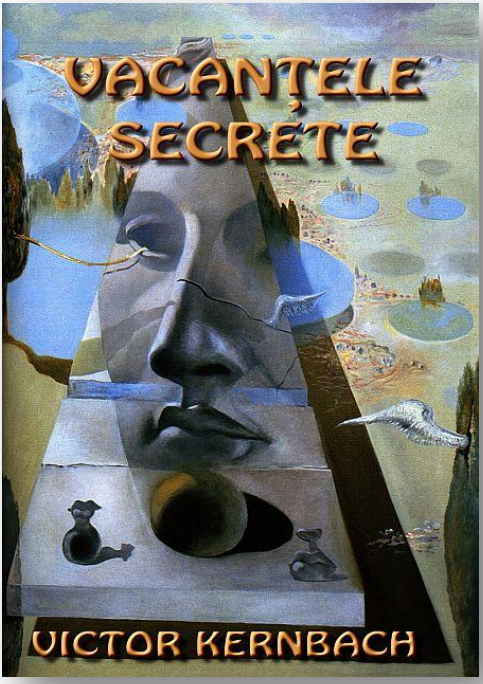

Teodora Matei - Stăpânul Castelului

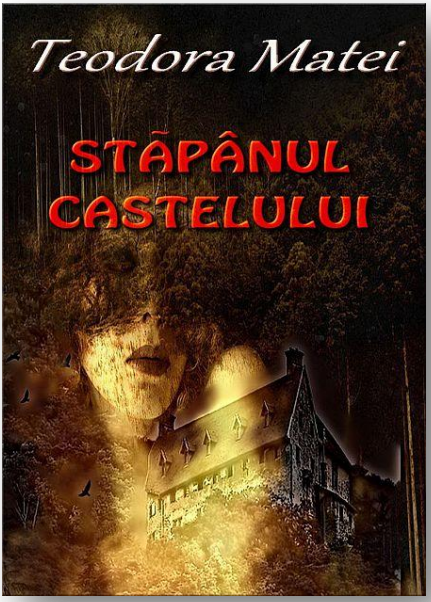

Teodora Matei - Aripile Mândriei

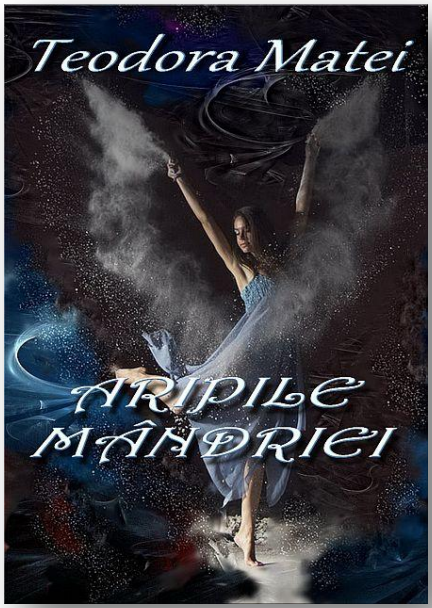

Sergiu Someşan - Să n-o săruţi pe Isabel

Sergiu Someşan - Întâlnire cu dragonul

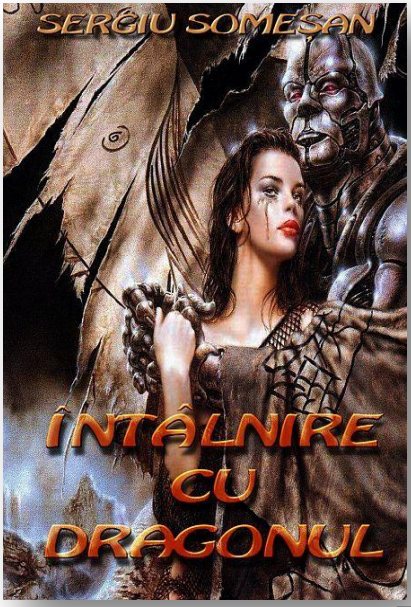

Cărţi proaspete, autori autohtoni (IV)

Recomandările lunii:

Adrian Rogoz - Preţul secant al genunii
(în curs de apariţie la editura Nemira)

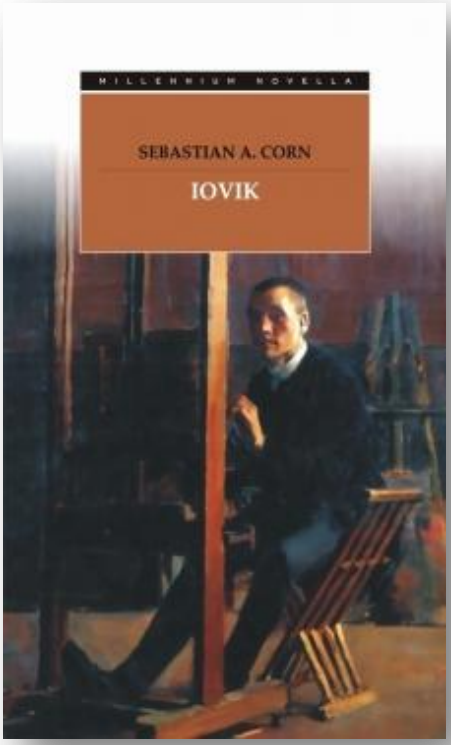

Sebastian A Corn - Iovik
(Editura Millenium)